

מעשה בטבעת – סיפורה של אסתר

על פי הרומן "מעשה בטבעת" מאת: אילן שיינפלד

עיבוד למחזה: אילן שיינפלד ודליה שימקו

בימוי: דליה שימקו

עיצוב תפאורה: אלכס ברויטמן

עיצוב תלבושות: דיתי אופק-צרפתי

מוסיקה מקורית: איסר שולמן

עיצוב תאורה: יעקב סליב

קוריאוגרפיה: ליאת אקטע

עוזרת במאית: אדוה לוי

משתתפים [לפי סדר א'ב']:

אייל רז- קברן, מוכר עיתונים, מלח, אנחל, דוד

אסתי זקהיים - רוסה רוחה, גב' האלבליכט, אישה יהודיה

אורלי טובלי - לאה קוכמן

ליבי טננבוים - קלרה, אישה יהודיה, מלח

מאיה גסנר- סופיה, אישה יהודיה, מלח

מיכל פוליצר- אישה יהודיה, מלח, מרים

שירה עדן- אסתר

רוברטו פולק- מנאל, גבר יהודי, מלח

מערכה ראשונה

תמונה ראשונה

מנואל – נו, כבר יש מניין? [צוחק] אצלנו, ביי אונדזערע, כמו שאומרים, אי אפשר להתחיל בלי מניין. אבל בבית הזה סופרים גם את הנשים.

רוחה רוסה - בעיקר את הנשים.

מנואל כי אנחנו בני אדם מתקדמים. לא כמו החלאות האלה, הצדיקים הגדולים של הרובע היהודי

רוחה רוסה שסופרים רק את הגברים ומתעלמים מנשותיהם

מנואל יפה, לא? תסכימו איתי שיש בזה קידמה [פאודה] ובכן, ברוך בואכם אצלנו. אנחנו נשתדל פה להנעים את זמנכם, התרווחו, התרגעו. מי שרוצה לפשוט משהו, מוזמנת.

רוחה רוסה – דיבורים. אצלו הכל דיבורים. אנשים באים מדרך ארוכה, צמאים, רעבים. על זה הוא לא חושב, הגוישע קופ הזה. מישהו רוצה לשתות משהו? כוס וישניאק, או איזה ליקר?

מנואל – רוחה רוסה, יד ימיני, תמיד מעשית, עם יד על הדופק ועל הדופק. דואגת לאורחים שלנו, שחס וחלילה לא יהיה להם ריק בבטן או משעמם בלב.

רוחה רוסה – העיקר שלא יהיה ריק בכוס, ובכיס.

מנואל – הישירות, זו דרכה של האישה הקדושה הזאת. רק בזכותה הבית הזה עומד על רגליו. ותראו איזה יופי, איזו תפארת. מיטב השוקיים של ורשה, הירכיים של ליטא, האגנים של בריסק. נערות ברות ותמות, בתולות ישראל ממש. כמו כלות ביום חופתן.

רוחה רוסה – והכל בזול. מאוד בזול. סיבוב בשני פזו. מחיר שכל גבר הגון יכול להרשות לעצמו, אפילו בתקופה של משבר כלכלי.

מנואל – ומתי אין משבר כלכלי? אבל הלב [נוגע בליבון], אח, הלב, מלא באהבה, [תופס בחלציו] והתשוקה בוערת.

רוחה רוסה נו, יש מישהו שרוצה לנסות?

מנואל ביישנים, החבר'ה לצים. אבל אצלנו לא הביישן למד

רוחה רוסה ולא הקמצן עומד.

מנואל קלאסה רוחה רוסה קצת קולטורה אולי הקולטורה תביא לכם את החשק. בנות קולטורה. מאסטרו!

[להגביר את המוזיקה – קטע ריקוד]

מנואל – התחממתם? [פאזזה]

רוחה רוסה שתקנים. ממזרים.

מנואל בואו נספר לכם לכם סיפור. יש אנשים עם דמיון גדול,

רוחה רוסה ועבה

מנואל שדווקא סיפור מביא להם את החשק. נספר לכם סיפורה של נערה אחת. אסתר אבל נתחיל באימה לאה.,

רוחה-רוסה בשביל מה צריך עכשיו את האמא?

מנואל – [לקהל] סליחה. חילוקי דעות מקצועיים [לרוחה-רוסה] תסמכי עלי. אני יודע איך להתחיל.

רוחה-רוסה – העיקר שתדע גם איך לגמור.

[מנואל משמיע קול שמשמעו 'מה את אומרת']

מנואל לאה

	רוחה רוסה	אמא של אסתר
	מנואל	היתה בת יחידה למשפחה ענייה מלודז'. אמה מתה בלידתה ואביה טבע בנהר והותיר אחריו יתומה קטנה, שניטלתה בין הרבה משפחות ובתים, עד שהגיעה אל דנציג ומצאה את עצמה מתפרנסת ממכירת גופה.
	רוחה רוסה:	איש לא ידע איך החלה במלאכה זו ומניין הגיע הרעיון הזה לדעתה. אבל מה שלא עושה הקדוש ברוך הוא להציל נפש בישראל עושה ההכרח. לאה החולנית, אך טובת המראה, נהיתה לזונה. [לסופיה וקלרה] זונה!
	סופיה:	איתרע מזלה של לאה ויום אחד קרסה תחתיה המיטה. היא מצאה את עצמה נזקקת לשרותיו של נגר. כך הגיעה אל בית מלאכתו של לייזר קוכמן
	קלרה:	כבר למן הפעם הראשונה שביקרה אצלו חש לייזר קוכמן כי האישה שלפניו אינה אישה רגילה. תלאותיה, ובייחוד מחלת הנפילה שהייתה חולה בה, עשו אותה לקדושה בעיניו
	סופיה:	לאה הפכה למשוש חייו, והוא היה מוכן למשכן למענה את נשמתו כדי להופכה לאשתו, מה שלא ידע הוא, כי משניכנסו אל החופה היתה כבר לאה הרה.
	רוחה רוסה	לייזר לא יכול היה לשאת את הידיעה כי אשתו האהובה תלד לו ממזר, וככל שדמיין לעצמו איך יהיו חייהם יחד ראה איך ירעיל הממזר את חייהם ויכלה את אהבתם.
	קלרה:	מקץ כמה חודשים נולדה ללאה בת.
	כולם:	אסתר
	סופיה:	שבעה ימים אחרי לידתה ניעור לייזר באשמורת אחרונה של לילה
	קלרה:	בעוד אשתו ישנה שנת ישרים
	סופיה	הוציא את הפעוטה מן החדר בסל שישנה בו וחמק מן הבית.

מנואל: הוא מיהר אל בית היתומים של דנציג, ולא ידע, כי מתחת לשמיכות שעטפה בהן את בתה הטמינה לאה טבעת.

רוחה-רוסה – נו ספר להם על הטבעת, שהייתה טבעת כשפים.

מנואל לא עכשיו. לא צריך לערבב שמחה בשמחה. על כל פנים, יום אחד קיבלה לאה בשורה איומה. לייזר, לייזר שלה

רוחה רוסה מת

קלרה מכונת עצים מחצה את לייזר והביאה עליו מיתה חטופה.

מנואל מהלווייתו של לייזר נסעה לאה היישר אל בית היתומים. כשראתה אותה מנהלת המוסד הבינה כי נפל דבר.

תמונה שניה

[לאה עומדת בפתח משרדה של מנהלת בית היתומים. לבושת שחורים. גב' האלבליכט במשרדה]

האלבליכט- שלום פֶּראוֹ קוכמן

לאה- שלום גברת האלבליכט

האלבליכט- אני מבינה שמגיעים לך תנחומים.

לאה- בעלי. מיתה פתאומית. בבוקר יצא כבכל יום מן הבית. כעבור שעתיים באו והודיעו לי כי נפלה עליו מכונה ומחצה אותו תחתיה. לא היה לו שום סיכוי.

האלבליכט- אני מצטערת לשמוע.

לאה- באתי לבקש בחזרה את בתי, את אסתר.

האלבליכט – רק נהיית אלמנה, וכבר את רוצה את בתך חזרה? לא כדאי שתתאבלי קודם,

לאה – הוא מנע ממני לגדלה. הוא גזל אותה ממני. כעת אוכל לגדל אותה במו-ידיי.

האלבליכט – לא היה לה רע כאן, את יודעת. היא התפתחה יפה.

לאה – לא התכוונתי להישמע כפזית טובה. אני מצטערת. זה האבל משבש עלי את דעתי.

האלבליכט – כמו שאמרתי. אולי מוטב שתותירי אותה עוד קצת בידיי, מה את אומרת?

לאה – היא לא ביתך, גברת האלבליכט, היא בתי. אני רוצה אותה כעת. תוכלי לשלוח שיקראו לה?

האלבליכט – הילדה כבר כמעט בת עשר. היא אמנם מכירה אותך כאימה, אבל לגדל ילדה בגיל כזה, אחרי שלא היית לצדה בשנים הכי מכריעות להתפתחותה, זה לא כל כך קל.

לאה – זה אף פעם לא קל. אבל ברוך השם, יש הרבה אמהות בעולם הזה, וכולן מגדלות ילדים.

האלבליכט – כן, אבל לכל אם יש את הסיפור שלה.

לאה – את חושבת שבגלל זה אני לא יכולה להיות אמא?

האלבליכט – חס וחלילה. לא לזה כיוונתי [פאזזה, מגמגמת] את עצמך היית יתומה מגיל צעיר, והיית צריכה למצוא את דרכך בעולם, ונחבטת בו כהוגן עד שמצאת את בעלך, עליו השלום, ומי יודע אם יתמזל מזלך שוב לפגוש בגבר, הגבר הנכון, אני מתכוונת...

לאה – תודה לך על הדאגה, גברת האלבליכט, אבל זו הבת היחידה שיש לי.

האלבליכט – [נאנחת] ילדה זקוקה לבית, למסגרת, זה כל מה שאמרתי, גברת קוכמן.

לאה – בכוונתי לפתוח בית תבשיל במקום שבו עמדה הנגרייה של בעלי ולרשום את אסתר לבית הספר היסודי הממשלתי, שלא תסתובב לבד ברחובות.

האלבליכט – יפה. כך ראוי לעשות. סדר, ניקיון ומשמעת. אני את שלי אמרתי, גברת קוכמן.

לאה – גם אני, פראו האלבליכט [פאזזה] עכשיו האם תוכלי להשיב לי את הפיקדון שקיבלת יחד עם בתי, כשהייתה עוד תינוקת?

האלבליכט – את מתכוונת לטבעת*

האלבליכט – תראי מה זה, איך היא בוערת לך על היד. ממש מפחיד.

לאה – היא חוזרת למקום שניתקה ממנו. למקומה. זוהי טבעת נישואי, גברת האלבליכט. קיבלתי אותה מבעלי.

האלבליכט – מזלי שאני חסרה סימני בעלות כאלה

(הילדה נכנסת עם מזוודה קטנה ובובתה. גב' האלבליכט מחייכת)

האלבליכט – אסתר, אמא באה לקחת אותך לתמיד.

[לאה מסמנת לאסתר לבוא לחבקה. אסתר מחבקת את לאה]

האלבליכט – נראה לי שאתן מוכנות ללכת. זכרי דבר אחד. תמיד יהיה לכן כאן בית. לשתיכן [לאה מהנהנת לה] היו שלום, אם כן.

[יוצאות. רק אז גב' האלבליכט מרשה לעצמה לבטא את צערה על הפרידה מן הילדה]

תמונה שלישית

מנואל – עברו כמה שנים, וממש מול עיניה של לאה הלכה הילדה ונהפכה לנערה. יום אחד שבה מבית הספר בפנים נפולות.

לאה – מה קרה, אסתר?

[הילדה מביטה לארץ, מחזיקה את ידיה על ישבנה כמנסה להסתיר איזה דבר. לאה ניגשת אליה ומבחינה בכתם כהה שהלך והתפשט בתחתית שמלתה]

לאה - מה זה, עשית במכנסיים? [הילדה מנידה בראשה לשלילה. לאה מקרבת אותה אליה]

אסתר - רטוב לי. [פאזזה] יש שם...לכלוך.

לאה- בואי, נוריד את השמלה ונראה מה קרה שם.
זה דם

[לאה מלאת שמחה, סוטרת לאסתר]

אסתר - [פורצת בבכי] אבל למה, אמא? אני לא עשיתי כלום!

לאה - טיפשונית. זה משמחה. זה בשביל שתזכרי טוב-טוב את היום שבו היית לאישה.

[אסתר מורידה לעצמה את התחתונים ונחליפה. הגריימע עדיין בידייה]

לאה מחר נלך לתופרת לתפור לך שמלות חדשות. מהיום תוותרי גם על המשחק עם גרימע. כי כעת אינך עוד ילדה אלא אישה קטנה

[הילדה מושכת בכתפיה לאות סירוב]

אבל את הפיצכעלך האלה מוטב להסתיר.

אסתר- אבל למה אמא?

לאה- כי דברים נסתרים אינם מושכים את העין עכשיו בואי, שבי לידי. יש לנו על מה לשוחח.

אסתר - אבל יש לי שיעורי בית להכין.

לאה - שיעורי הבית יכולים להמתין. שבי. **[אסתר מתיישבת לידה]** אסתר, עכשיו, שדם זב בין רגליך, דעי לך, שלא סתם דם הוא, דם החיים הוא זה, שייצא ממך בכל חודש, שעה שגופך יכין עצמו לחיים חדשים.

אסתר - מה זאת אומרת חיים חדשים, אמא?

לאה - פירושו של דבר הוא, שאת יכולה ללדת תינוקות.

אסתר - מה, באמת?! אני כבר יכולה להיות אמא? **[שמחה]**

לאה - כן, אסתרקה. אבל עודך נערה, עליך להשלים את חוק לימודיך (לגדול, להתבגר) עד שתמצאי גבר לאהבו וללדת את ילדיו.

אסתר - בשביל מה אני צריכה גבר, אני לא אוהבת בנים.

לאה - עוד יבוא יום ותאהבי אותם, ותבקשי את קרבתם. ובינתיים, אסתר, אל תתני לגבר לקרוב אליך, לגעת בך, בגופך.

אסתר - אבל מה פתאום, אמא!?

לאה - לעולם אל תלכי לבדך בערב ברחובות. ואם איזה גבר זר יפנה אליך, תמיד תתחמקי ממנו ותרוצי הביתה. הבנת? **הבנת אסתר!**

אסתר - כן, אבל מה הם ירצו ממני?

לאה - לכל אישה יש חלת דבש בין הרגליים. והם רוצים מן הדבש שלך.

אסתר - חלת דבש?! לי אין שום חלת דבש בין הרגליים!

לאה - **[צוחקת]** לא חשוב. (בכל אופן) גברים סכנה הם. את אישה עכשיו, ועלינו להיזהר בזה **[מנשקת אותה. אסתר קמה]** לכי ושבי לך על שיעוריך. אין כמו החוכמה והלימוד בעבור אישה, לקדמה בחיים. שתהיי בעלת מקצוע. לא כמו אימך.

[רוסה-רוחה ומנואל נכנסים]

רוסה-רוחה – 'חלת דבש בין הרגליים!' אתה והדימויים שלך.

מנואל – ומה זה 'לא כמו אימך'? ממתית המקצוע שלנו אינו מקצוע? מי הוסיף את השורה הזאת בהצגה? אני לא כתבתי...

רוחה-רוסה – טוב, טוב, תירגע. תן לבנות לאלתר קצת. הן לא מתכוונות להזיק.

מנואל – [ממלמל] לאלתר?! לאלתר?! כמה פעמים אמרתי לך, צריך לדעת איך...

[יוצאים]

תמונה רביעית

[מוכר עיתונים נכנס ואחריו אנשים שמתהלכים ברחוב ומתעניינים בפרשת הנערה היהודיה הנעדרת.]

מוכר עיתונים – נערה נעלמה דאנציג אלגמיינע! דאנציג אלגמיינע! רק היום! נערה יפהפיה נעלמה! דאנציג אלגמיינע! אדוני, כבר קראת את החדשות האחרונות?! בת טובים נעלמה!! [אנשים רצים על הבמה בחיפוש קדחתניים, לאה מסתחררת ביניהם]

מיכל – אלוהים אדירים. מי יודע מה עלה בגורל האומללה הזאת

מאיה – אומרים שהיא בת למשפחת יהודים עשירים

ליבי – בטח יצאה לשחק עם איזה גוי

אסתי – יצאה לשחק עם חברותיה ולא שבה מזה שלושה ימים.

רוברטו – לא עם חברותיה יצאה, כי אם אל בית הספר הלכה, ולא שבה ממנו

אסתי- אוי ואבוי

לאה – איך אפשר לחיות שלושה ימים בלי לדעת מה עם הבת שלך.

מוכר עיתונים מהדורה מיוחדת כל הפרטים בפנים, המשטרה חוקרת, ההורים מודאגים, נערה יהודיה נעלמה.

לאה אסתר, אסתר

[מוכר עיתונים מנסה לדחוף עיתון לידיה של לאה]

לאה [למאיה] אולי ראית ילדה קטנה עם שיער בהיר וחצאית בית ספר?

מאיה – מה, עוד ילדה נעלמה?

ליבי- ודאי איזה רוצח מסתובב בעיר!

אסתי- אלוהים ישמור

מוכר עיתונים האלו, גברת, קני עיתון! אין לך לב?

לאה – [צורחת מאימה] אסתר, אסתר!

רוברטו הנערה היהודיה נמצאה

כולם ברוך השם

רוברטו את גופתה מצאו! מוטלת עירומה כביום היוולדה

כולם או השם ישמור (קולות)

מוכר עיתונים סנסציה, סנסציה עירומה, מחוללת, בשלולית של שופכין כאן בנמל של דנציג. על עורה, חרט הרוצח בסכין מגן דוד!

[לאה מתפרצת בזעקות]

- לאה –** אסתר! אסתר!
- כולם** [קוראים בשמות של ילדיהם]
[מחפשת בוכה. פונה למישהו בקהל, אסתר נכנסת לבמה. ילקוט על גבה.]
- לאה:** [רצה אליה. מחבקת אותה] תודה לאל! תודה לאל!
- אסתר:** מה קרה, אמא!?
- לאה:** איפה היית!?
- אסתר:** בבית הספר.
- לאה:** ומבית הספר, באת ישר הביתה?
- אסתר:** כן, באתי ישר הביתה.
- לאה:** [מחבקת אליה את הנערה] לא חשוב. העיקר שאת בריאה ושלמה. העיקר שאת בבית.
- אסתר:** אבל מה קרה כאן? למה השולחנות לא ערוכים? ואין ריח של אוכל מן המטבח?
- לאה:** למה? כי מהרגע ששמעתי מה קרה אני מחפשת אחריך, זה למה!
- אסתר:** אבל מה קרה?
- לאה:** יותר טוב שלא תדעי. קדימה ועזרי לי. יש כאן הרבה עבודה.
- אסתר:** אמא, את בוכה?
- לאה –** לא. זה רק הבצל של הקריפלך.

- אסתר -** אמא, אני כבר לא ילדה. מה מציק לך. ספרי לי.
- לאה:** את זוכרת את הילדה שנעלמה?
- אסתר:** זו שכרזות עם פניה תלויות על גזעי העצים בכל העיר?
- לאה:** **[מהנהנת]** פְּרָלָה הילדסהיים. רק בת שלוש עשרה. הבוקר מצאו אותה בין הרציפים הישנים. מתה, עירומה, מחוללת **[פאזזה]** אסתר, החיים בעיר נהיים קשים ומסוכנים, ואני דואגת לך מאוד.
- אסתר -** מה יש לך לדאוג לי, הרי אני כל הזמן כאן, איתך.
- לאה -** כן, אבל מדי פעם את יוצאת לקניות או לטייל בעיר עם חברות.
- אסתר -** אין לך מה לדאוג.
- לאה -** גם הנערה הזאת שמצאו לפני שעה בנמל לא דאגה.
- אסתר -** אני לא יוצאת לנמל בלילות.
- לאה -** את בת אותו גיל, את יפה, יש לך אפילו שדיים. אל תגידי לי ששום גבר עוד לא זרק עלייך מבט או לא אמר לך דבר **[אסתר מרכינה את ראשה ושותקת]** שמעת פעם על ארגנטינה? **[אסתר מנידה בראשה לשלילה]** ארגנטינה היא ארץ חדשה, גדולה וחופשייה. זו ארץ שאין בה רדיפות של יהודים.
- אסתר -** למה את מספרת לי את זה?
- לאה -** כי יש מקומות אחרים לחיות בהם חוץ מהמקום הארור הזה!
- אסתר -** את רוצה שאנחנו ניסע לשם?

לאה - לא מזמן באו לאכול אצלנו, בבית התבשיל, גבר ואישה הדורים בלבושם, **יהודים** אמידים מבואנוס איירס. הם ניאותו ליטול עמם בחסדם חמש נערות יהודיות טובות.

אסתר - אז מה?

לאה - דיברתי איתם. כך גיליתי, שארגנטינה פתחה שעריה בפני מהגרים מכל העולם, והברון הירש, יהודי עשיר מבריטניה, קנה בה אדמות, עליהן הוא מתכוון לייסד ישובים ליהודים.

אסתר - מה זה שייך אלינו?

לאה - אנחנו יהודים, לא? **[פאזזה]** אני רוצה לשלוח אותך לשם

אסתר - מה יש לי לחפש בארץ אחרת?

לאה - אני רוצה שתתחילי שם את החיים שלך מחדש. בלי רדיפות, בלי פחד.

אסתר - אף אחד לא רודף אחריי, אמא.

לאה - אני לא צריכה שתגמרי את החיים כמו הילדה הזאת!

תמונה חמישית

[בכניסת בית התבשיל עומד הקברן של דאנציג. לאה מביטה בו בהלם]

לאה - ר' אשר, מה מעשיך כאן?

הקברן - באתי הנה בשליחות אבי, איש בשורות אנוכי היום.

- לאה** הדרה נוראה של מוות סובבת אותך.
- הקברן -** הירגעי נא, גברת לאה, באתי הנה בשליחות של מצווה.
- לאה -** **[נאנחת אנחת רווחה]** זה כבר משהו אחר. ברוך השם. אם באת בשביל צדקה, הכל בסדר.
- הקברן -** גם בעלך היה איש רודף חסד.
- לאה -** אתה זוכר אותו.
- הקברן -** אני זוכר את כולם. את כל מי שנח אצלנו, בבית העלמין.
- [לוקח כוס ומברך: " ברוך אתה - אלוהינו מלך העולם שהכל נהיו בדברו"]**
- לאה -** ומה הביא אותך הנה?
- הקברן -** בשם השם **[פאזזה]** אמרי לי, גברת לאה, האם בעלך נתן לך אי פעם איזו טבעת, לשומרה אצלך בהסתר?
- לאה -** איך נודע לך הדבר?!
- הקברן -** בטרם אספר לך, התואילי רגע להראותני אותה?
- הקברן -** **[ממלמל פסוקי תהלים כאילו הוא עומד על ספו של קבר].**... כִּי-יֵשֶׁר דְּבַר-יְהוָה וְכָל-מַעֲשָׂהוּ בְּאֱמוּנָה. אֶהֱבֶה צְדָקָה וּמִשְׁפָּט חֶסֶד יְהוָה מְלֵאָה הָאָרֶץ. אָמֵן.
- לאה -** מה אתה ממלמל פסוקים כמו על פי קבר, ר' אשר, מה קרה?!
- הקברן -** האם אמר לך המנוח מנין הביא את הטבעת הזאת?
- לאה -** **[מנידה בראשה בחשש]** כשהביא לי את הטבעת שאלתי אותו איך השיג אותה, הרי היא עשויה כולה זהב טהור ומשובצת אבנים טובות. הוא התחמק ואמר לי שמצא אותה ברחוב, ודאי איבדה אותה איזו גברת עשירה אחת. אז ידעתי שהוא מסתיר ממני איזה דבר.

- הקברן -** גברת לאה, הטבעת הזאת היא טבעת סגולה. האם את יודעת?
- לאה -** הוא הביא לי אותה בשביל שתרפא אותי, ובאמת - מיד שענדתי אותה על אצבעי נרפאתי ממחלתי.
- הקברן -** אבי סיפר לי שפעם היה פה צדיק גדול שהיה צורף. אותו הצדיק ידע סוד צירופן של אותיות התורה, והיה מתקין בכליו ובתכשיטיו מיני סגולות וקמעות. טבעת זאת יצאה מתחת ידיו על פי הוראתו של הרבי מקוצק, דברי אלוהים חיים.
- לאה -** אבל מה כל זה קשור אלי?
- הקברן -** אותה הטבעת, היתה שייכת לנערה יהודיה מבית טוב שהיתה חולה באותה מחלה כמו שלך, ונרפאה ממנה מיד עם קבלתה את הטבעת.
- לאה -** אבל למה אתה מספר לי כל זאת.
- הקברן -** מפני שבעלת הטבעת מתה. הטבעת שהצילה אותך הרגה אותה, בהעדרה.
- [לאה תופסת את ראשה בשתי ידיה]**
- לאה -** ומניין הגיע לידי בעלי הטבעת!?
- הקברן -** **[מושך בכתפיו]** נפלאות הן דרכי האל. ועוד יותר מהן, דרכיו של גנב.
- לאה -** גנב, אמרת, גנב!?
- הקברן -** בעלך, זכרו לברכה, היה מתקן רהיטים בביתה של משפחת ברגמן, שאצלה נגנבה הטבעת, נכון?
- לאה -** ומניין לך שהוא היה זה, שנטל את הטבעת!?

הקברן - ביום גניבתה מצאו בבית ההוא אזמל נגרים [פאזזה] אבל אל תדאגי. איש לא חשד אז בבעלך. אתמול ביקרה כלתה של בעלת הטבעת אצל אבי. היא מחפשת אחר הטבעת ואז אבי נזכר בך ובמחלתך, וחיבר דבר לדבר.

הקברן - אני מאוד מצטער בשבילך, גברת לאה. הוא כנראה מאוד אהב אותך, המנוח. אם עשה בשבילך מעשה שכזה.

[לאה מניחה את הטבעת על השולחן]

לאה קח, קח ותחזיר אותה למי שהיא שייכת.

הקברן - לאט לך, גברת לאה, אני יודע שאת אישה הגונה. אבל טבעת זו מרפאה אותך, והאישה שהיתה זקוקה לה כבר מתה. את הנעשה אין להשיב, כמו שאומרים. אל תוותרו כל כך מהר על רפאותך, מרת לאה.

לאה - [זועקת] אז בשביל מה באת לספר לי את זה?! בשביל לייסר אותי?!

הקברן - כדי להזהיר אותך.

לאה - להזהיר אותי מפני מה?

הקברן - *מפני כלתה של בעלת הטבעת שמחפשת אחריה. היא אישה בעלת מזג רע מאוד. אם תמצאך תביא הטבעת מוות במקום חיים.

תמונה שישית

רוחה רוסה - אחרי ביקור הקברן בביתה הרגישה לאה כי החיים סוגרים עליה מכל עבר. היא לא היתה יכולה לשאת את המחשבה שגאולתה נקנתה במחיר חייה של אישה אחרת, אך יותר מכול נמלאה דאגה לגורל בתה היחידה. אם אכן נכונים דברי הקברן, על טבעה של הטבעת הזאת יהיו מי שיחפשו אחריה. ולכן עליה לפעול במהירות ובעורמה. אם לא את עצמה, לפחות את בתה. היא צריכה למלט מן הצרה הזאת.

מנואל- התמזל מזלה של לאה, ובדיוק באותם ימים נכנסה אונייה מארגנטינה לעגון בנמל. זו היתה אוניית מסחר שהביאה בשר בקר קפוא בארגזים עם קרח ותקח בחזרה איתה בגדים מן המודה האחרונה, סוסי הרבעה ועוד משלוח בשר מסוג אחר, הבשר הענוג, המובחר, של אירופה. כעבור יום גם הזדמן אל בית האוכל שלה אחד מנוסעי הספינה הזאת, עבדכם הנאמן.

[מנואל מתיישב בשולחן, בצלחת יש שאריות של אוסו בוקו]

- מנואל -** האוסו בוקו היה נהדר.
- לאה -** אצלנו קוראים לזה רגל.
- מנואל -** והסוד שלך הוא קליפת התפוז שאת מגרדת פנימה.
- לאה -** אדוני מבין בסודות. אבל בשביל לבשל בעיר כמו דנציג צריך הרבה סודות. צריך לדעת איפה לאסוף אותם – ואיך לערבב אותם בסיר אחד.
- מנואל -** סודות נועדו כדי לגלות אותם.
- לאה -** בזמן הנכון, ובמידה הנכונה.
- מנואל -** [צוחק] את אישה כלבבי [פאזזה] והנערה הזאת, היא בתך?
- לאה -** האחת והיחידה.
- מנואל -** עם אחת כזאת לא צריך שתיים [פאזזה] ומה שמה?
- לאה -** ומה שמך אתה, אדוני?
- מנואל -** סליחה, מאדאם. שמי מנואל. מנואל זינד.
- לאה -** יהודי.
- מנואל -** יהודי מבואנוס איירס.

- לאה –** מבואנוס איירס אמרת? **[מנואל מהנהן]** אסתר, זה מספיק! **[אסתר יוצאת]**
- מנואל -** אסתר, שם כל כך יהודי בתקופה כזו כאן, זה כמו סימן על המצח.
- לאה** **כן [נאנחת]** אתה לא יודע כמה אתה צודק **[פאזזה]** סליחה, אני לאה קוכמן
- [מושיטה לו ידה ללחיצה. הוא נושק אותה באבירות מופגנת. לאה מסלקת ממנו את ידה]**
- לאה -** אמרת שאתה מבואנוס איירס **[מנואל מהנהן]** זה נכון שמחפשים שם צעירות לעבודה במשפחות של יהודים?
- מנואל –** עיר בירה גדולה כמו בואנוס איירס, ויהודים בה הרבה, צריכה כלות כשרות למהדרין.
- לאה –** ומסורת, שומרים שם?
- מנואל –** יש יותר בתי כנסת מאשר בתי עינוגים. בכל מקום שיש יהודי יש בית כנסת **[צוחק]** שבת זו שבת וחג זה חג **[פאזזה]**
- לאה -** ויהודים יכולים לקיים בה את אורחות חייהם בלא חשש?
- מנואל –** ומה, סתם מזרז הברוך הירש את יהודי אירופה להגר לארגנטינה? ברוך השם, שם אינך צריך להיות יהודי בביתך וגוי בצאתך. שם אתה יכול להיות יהודי בבית - ובחוץ.
- לאה -** ואיך החיים של היהודים שם? טובים?
- מנואל –** כמו האוסבוקו שלך.
- לאה –** הרגל.

מנואל – [מחייך] ישנם יהודים רבים שהגיעו לעושר גדול. את שואלת הרבה שאלות, סניורה קוכמן.

לאה – אפשר מכיר אתה משפחה יהודית טובה הזקוקה לאומנת צעירה, מבשלת?

[מנואל צוחק]

מנואל – יש לך מזל גדול, גברת. באתי הנה כדי לאסוף צעירות ולהביא אותן לבואנוס איירס.

לאה – בשביל עבודה אצל יהודים?

מנואל – בתחילה בשביל עבודה, ואחרי כן, אם ירצה השם, בשביל חתן.

לאה אז קח אותה מכאן.

מנואל – חס וחלילה לקרוע ממך את ביתך היחידה!?

לאה – קח אותה מכאן. העיר הזאת נהיית רעה מיום ליום. אני לא יודעת מה יהיה כאן. דבר אחד אני יודעת, עמוק בתוך הלב, אני מוכרחה לשלוח אותה מכאן!

מנואל – ובעלך? מה יאמר על כך בעלך?

לאה – בעלי? פיו מלא רגבי עפר. זה בעלי.

מנואל – גבירתי אלמנה, וביתה יתומה [פאזזה] אני מצטער בשבילכן, אבל...

לאה – קח אותה מכאן. אני מבקשת ממך. היא נערה טובה.

מנואל – לא נערה, ילדה ממש. אפרוחית.

לאה – היא צעירה, אבל אלוהים חנן אותה בשכל ויופי וגם ידיים טובות.

מנואל – אם כך עליך להתברך בה

לאה – בבקשה, אני לא רוצה למצוא אותה איזה ערב מוטלת בתעלה בקצה הנמל, כמו שמצאו כאן נערה יהודית אחרת.

מנואל – חס וחלילה, גברת. אבל אולי מוטב שתישאר כאן, האפרוחית, ליד סינר אימה, בוודאי ימצא לה שידוך הגון גם כאן. בחור יהודי מדנציג. אולי לא משכיל, אבל טוב כפיים...

לאה – די, די, יותר אני לא רוצה לשמוע! [פאזזה. מביטה סביב בכדי לראות שאין עימם איש, מוציאה פקעת של שטרות מקופלים ומניחה על השולחן] הנה, זה בשביל הוצאות הדרך [מנואל מנסה לדחותה בידי, אך היא לא הניחה לו לומר דבר]. בדמי הרווחתי את הכסף הזה

מנואל בזה אני בטוח, האוכל שלך יצא שמעו בכל הנמל

לאה מתי אתם מפליגים מכאן?

[מנואל קם מהשולחן]

מנואל – מחר בבוקר.

לאה – [לעצמה] כל כך מהר, כל כך מוקדם

מנואל- כל עוד הים שקט

לאה- [מתעשתת] אז מחר בבוקר אתה חוזר הנה ולוקח אותה מכאן.

[מביאה לו את המעיל שלו]

סירוב אני לא מקבלת.

מנואל – גבירתי אישה חזקה, משכנעת.

לאה – אתה לא יודע עד כמה.

מנואל – אם כן, יהיה כרצונך

[לוקח את הכסף. לאה מנשקת את ידו]

לאה- תודה, אתה איש קדוש.

מנואל - הרגל היתה באמת מצוינת.

לאה - האוסבוקו

[חילוף- להוציא את השולחן + השרפרפים]

תמונה שביעית

*** מוסיקה 30 שניות, עד תחילת "נוסעת? לאן".** אפלולית של לילה על הבמה. לאה מוציאה בד שלתוכו היא אורזת בגדים של אסתר. לאה מדברת אל אסתר שמחוץ לבמה]

לאה - [מטלטלת אותה ברכות] אסתר, בוקר טוב. את צריכה לקום.

אסתר - עוד מוקדם, תני לי עוד קצת לישון, אמא.

לאה - את חייבת לקום.

היום יום חשוב. היום את נוסעת רחוק.

אסתר - [תוהה] נוסעת? לאן?*

[אסתר מבחינה בצרור המוכן בפינה]

אסתר - מה זה?

לאה - חבילה לנסיעה.

אסתר - [מפהקת] מי נוסע?

לאה - את.

- אסתר –** לאן?
- לאה –** לארגנטינה. עוד מעט יבוא לכאן האיש שפגשת אתמול, מנואל, לקחת אותך לאונייה.
- אסתר –** חשבתי שאת מדברת על אפשרות רחוקה. על משהו שאולי, פעם, תרצי שאעשה.
- לאה –** גם אני לא חשבתי כך, אבל אין ברירה. אני נמצאת בסכנה גדולה, ועכשיו גם את.
- אסתר –** איזו סכנה.
- לאה –** יותר טוב שלא תדעי.
- אסתר –** שמעתי הכל. את מה שהקברן סיפר לך. שבעלך היה גנב. ואישה מתה בגללו.
- לאה –** שאף אחד לעולם לא ישמע זאת מפריך!
- אסתר –** זו לא אשמתי שהיה לי אבא גנב.
- לאה –** אבא שלך לא היה גנב. הוא היה בעל אוהב שהציל אותי ממחלתי.
- אסתר –** אבל השאיר אחריו כזה אסון, שעכשיו מרחף כמו סכין מעלינו.
- לאה –** לכן זה את חייבת לנסוע. את חייבת ללכת עכשיו.
- אסתר –** אני לא הולכת לשום מקום. אני לא אעזוב את הבית, את חברותי, את החיים שלי, בגלל משהו שבעלך עשה!
- לאה –** זה לא רק זה, אסתר. זו גם האנטישמיות, הצרות אורבות פה מכל עבר.
- אסתר –** צרות תמיד היו ותמיד יהיו. אני מספיק חכמה כדי להיזהר מהן.

לאה - את יכולה להגיד מה שאת רוצה. אבל את נוסעת. את לא תישארי פה לסבול כמו שאני סבלתי בגילך.

אסתר - אני לא נוסעת אני לא נוסעת

[אסתר מטילה את עצמה על הרצפה, מנסה לפרק את החבילה. לאה אוחזת בה, מחבקת אותה, מנסה להרגיע אותה מההיסטריה]

לאה - תפסיקי להשתולל. זה לא יעזור לך אצלי. את כבר יודעת. כשאני מחליטה משהו, זה כמו ברזל.

אסתר - הלב שלך עשוי מברזל.

לאה - אחרת, איך הייתי יכולה לחיות, תגידי לי.

אסתר - אני לא אשמה שהחיים שלך היו מרים. שלא היו לך אבא ואמא. אל תעשי לי מה שעשו לך החיים.

לאה - **[מטלטלת אותה]** את לא יודעת מה שאת מדברת. אני מנסה להציל אותך, ילדתי **[מורידה מעל ידה את הטבעת בהחלטה של רגע ומושיטה לה]**

אסתר - מה את עושה.

לאה - קחי. הסתירי אותה בבגדיך. לעולם אל תראי אותה לאיש ולעולם אל תוותר עליה.

אסתר - אבל הטבעת הזאת מרפאת אותך, אמרת לי. את לא מפחדת שהמחלה תחזור?

לאה - המחלה שלי כבר עברה מזמן. עלי היא שמרה. עכשיו היא צריכה לשמור עליך. קחי אותה. שמרי עליה כמו על בבת עינך. ותנהגי בה בזהירות. זו טבעת כשפים, ויש לה כוחות.

- אסתר -** אני לא רוצה אותך או את הטבעת שלך.
- לאה -** [תופסת את פניה ומסובבת אותה אליה] תקשיבי לי. לי לא הייתה אימא שהייתה יכולה לתת לי את הדבר היחיד שישמור עלי בעולם, ויציל אותי. קחי אותה. עלי את יכולה לכעוס. אבל לא עליה. הטבעת הזאת תשמור עליך במקומי [מנסה לנשק אותה על לחייה]
- אסתר -** את עוד רוצה לנשק אותי!?
- לאה -** את הבת שלי. אני אימך.
- אסתר -** אימא לא מוותרת על בת ושולחת אותה עם טבעת.
- לאה -** יום אחד, כשתהיי בעצמך אמא, עוד תביני. כול מה שאני עושה זה לטובתך.
- [מכניסה את הטבעת לחבילת נסיעה של אסתר. מנואל נכנס]**
- מנואל -** בוקר טוב, היא מוכנה לנסיעה
- לאה -** מוכנה או לא קח אותה
- [לאה מתרחקת. מנואל מביט באסתר שמביטה בו בחזרה. הוא צועד צעד קדימה והיא אחורה]**
- אסתר [ללאה] [פאזזה]** את לא אימא שלי. מעולם לא היית. ידעת לבוא לבית היתומים ולתת לי אשליה שאני אחרת. שאינני כמו שאר הילדות המסכנות שם. ואני נשביתי בקסם שלך, באשליה הזאת, שיש לי אמא. אבל טעיתי. אין לי אמא. את לא אמא שלי, מעולם לא היית. את בדיוק מה שאמרה עליך גב' האלבליכט, זונה, [מנואל מסב בחדות את מבטו אליהן] אישה שתמכור את הכול, את בתה, את גופה, בשביל להציל את עורה.
- לאה -** תשכח ממה ששמעת. מרוב צער היא לא יודעת מה היא אומרת.
- מנואל -** כמובן, כמובן גברת אל תדאגי אני אשמור אליה כאילו היתה ביתי.

תמונה שמינית

[פס קול של ים. גלים. ים גבוה, סוער. אסתר בתוך כלובה, מסתחררת מסביב עצמה, תופסת ראשה בידיה. אל הבמה נכנסים מלחים שיכורים. הם פותחים את המנעול על כלובה של אסתר. היא מנסה לחמוק ממנו. הם הודפים אותה פנימה, צוחקים]

[אונס קבוצתי ברוטלי של אסתר ע"י מלחים. בסוף היא שוכבת על הרצפה כמעולפת]

תמונה תשיעית

מנואל - אסתר, הכל בסדר?! זה אני מנואל. מסכנה שלי [פאזזה] חיות [מביא לה כוס מים]. תשתי קצת, תשתי [אסתר גונחת] כן, מסכנה שלי, אל תגידי שום דבר [לוקח ממנה את הכוס]. אני כבר יודע מה עשו לך המפלצות תשכבי, תנוחי. קודם יחזרו לך הכוחות ואחר כך אביא לך משהו לאכול. דעי לך, גם כשאני הייתי צעיר מכרו לי בפולין את החלום על בואנוס איירס. אמא שלך לא שונה בזה משום יהודי אחר. תבכי, אמא דואגת לך ושומרת עליך. זו אמא שלחה אותך איתי, והפקידה בידי כסף עבורך [אסתר מייבבת] אני ברחתי מהבית...בלי עזרה של אף אחד. את לפחות לא יצאת לבדך. רק מתוך אהבתה אליך הפקידה אותך בידיי מיידעלע. [מתחיל ללטף אותה] אני יודע שלא היה לך אבא. אני אטפל בך כאילו היית בתי.

מנואל - מאסטרו, לא נשבור ליהודים הטובים האלה את הלב. נגן להם מוסיקה כמו שהם אוהבים. ישמעו את המוסיקה, ירקדו קצת, ומי יודע, אולי המוסיקה תביא להם את החשק. מאסטרו, מוסיקה!

[אסתר יוצאת – מרים נכנסת] ריקוד טנגו. סוף מערכה ראשונה.

מעבר למע' 2. הקמת בית הזונות.

מערכה שניה

תמונה ראשונה

רוסה רוחה - [מבפנים] דיוס מ'יז! מי זה בא כל כך חם שלא יכול לחכות?! [פותחת את השער בעצבנות, ארשת פניה משתנה בראותה מי עומד לפניה] מנואל!

מנואל - הולך (שלום) אשתי [נושק על לחייה]

רוסה-רוחה - [משיבה לו נשיקה] הולך בעלי. סוף סוף הגעת.

[מרים ואסתר מסתכלות זו בזו בתדהמה. הן מגלות שיש לו עוד 'אישה'.]

מרים- בעלי? (לאסתר) היא אמרה בעלי?

מנואל - (לרוחה רוסה) למה, יש בעיות?

רוסה-רוחה - לא, אבל כשאתה לא כאן אני מרגישה קצת פחות מוגנת, מהשוטרים, מכל הטיפוסים האלה מהארגון.

מנואל - אף אחד לא יגע בכך לרעה. כולם יודעים שאת שלי.

רוסה-רוחה - [פאוזזה] אָקְטָס סון לָאס נוֹאָבָאס?

מנואל - סי, קלרו, תעזרי לי להכניס אותן פנימה.

[קלרה נכנסת מחבקת את מנואל. מנואל מוציא שטר ומשחק עימה. נותן לה לתפוס את השטר. סופיה נכנסת]

קלרה - איזה יופי! החדשות הגיעו!

סופיה - תיראי את זאת ישנה בעמידה, כנראה טיפלו בה יפה יפה בדרך.

מנואל - את מתגעגעת לאלפונסו?

קלרה - היא לא התכוונה, מנואל.

[סופיה מתיישבת על מנואל]

סופיה - אני לא צריכה את ההגנה שלך, קלרה. מנואל ואני מבינים זה את זה היטב.

מנואל - בטח מבינים. לולא אני עוד היית משלמת את הוצאות האשפוז, הקבורה והמציבה של הבעלים הקודם שלך,

[סופיה יורקת הצידה]

קלרה - אז ספרו, ספרו! איך הייתה ההפלגה? ראיתן את האוקינוס? איך נראה הנמל? והספינות החדשות?

סופיה - די, די, איזה חור בראש את עושה להן

רוחה-רוסה - [פאזזה] ברוכות הבאות, ילדות, אני רוחה-רוסה, יד ימינו של מנואל

מרים - מה קורה פה, מי זאת האישה הזאת? מה קורה פה?! מה זה צריך להיות! אני לא מבינה. מנואל תסביר לי אתה בעלה? הרי אתה התחתנת איתי?

מנואל - אל תהיי כל כך נוקשה, מרים.

[סופיה קמה מישיבתה על מנואל]

מרים – נוקשה?! הענקתי לך את בתוליי, אתה בעלי, אתה הגבר היחיד שנגע בי אתה בעלי!

מנואל – מרים יקרה, כאן זה לא דנציג. זו ארץ אחרת, עם חוקים אחרים

מרים – אצלנו לא מתחתנים עם יותר מאישה אחת. יש את החרם של דרבינו גרשון.

מנואל – [תופס בידה באיום] אז עכשיו תצטרכי להתרגל לחוקים אחרים. מעכשיו את תעשי כל מה שאני אומר לך לעשות. מעכשיו כל אחת מכן היא כמו אשתי.

מרים – אני לא מכירה חוקים אחרים, רק חוקי התורה [תופס בידה] תוריד ממני את הידיים שלך הטמאות, מנוול, אני עוד אראה לך מה זה!

[מנואל מטלטל אותה]

מנואל – [סוטר לה. היא מתקפלת] שלא תעיזי אף פעם לקרוא לי טמא, שמעת?! אני יהודי טוב!

[מנואל סוחר את מרים מהשיער ותופס ואוחז בסתר בידו השניה, גם מהשיער]

מנואל – יפה. עכשיו הבנת מי בעליך. לא בעלך, בעליך [פאזזה] כל החברים שלי נוסעים מבואנוס איירס לפולין, לרוסיה, לליטא, ומביאים משם עשרות נשים. אני הבאתי רק את שתיכן. בחרתי אתכן אחת אחת. כמו דליקטסן. אז מכן לא אסבול שום עלבונות, שמעת?!

[מנואל משליך אותן לרצפה]

מרים – אני אקרא למשטרה השוטרים, יצילו אותנו,

סופיה – השוטרים ייקחו אתכם אליהם, יעשו לכם מה שיעשו,

יכניסו לכן כדור בראש ויזרקו אתכן לים בתור אוכל לדגים.

מנואל – אתן בנות חכמות לא סתם בחרתי בכן אז אתן בטח מבינות שאין לכן מה לעשות ולאן ללכת. המסמכים שלכן בידיי, גם כספי הנדוניה

[אסתר ומרים מביטות זו בזו]

מנואל – הרמונטה הזו היא מעייף. קחי אותן לטיפול הרגיל. **[יוצא]**

אסתר – רמונטה?

סופיה – גידול וטיפול סוסים. ככה קוראים בארגון לנסיעה כמו זו שעשה מנואל, להביא אתכן הנה.

[מרים ואסתר מסתכלות זו בזו בחשש]

מרים – איזה ארגון?

רוסה רוחה – 'צבי מגדל'. אגודה יהודית לעזרה הדדית.

סופיה – עזרה הדדית של הערפדים שמוצצים את הדם שלנו.

רוסה רוחה – לא הכל הן צריכות לדעת בבת אחת, בואו ילדות, בואו, אל תחששו ממני עכשיו אני כמו אמא בשבלכן.

[הבנות יוצאות. רוסה רוחה נשארת. במה חשוכה. ספוט על רוסה רוחה]

רוסה רוחה כל הערב זרמו גברים אל החדר. אסתר שכבה על מיטתה, מנותקת מגופה, מניחה לגברים להיכנס אל החדר בזה אחר זה, לומר לה דברים בשפה שאינה מבינה, להתפשט ולעלות עליה, שוכבת שותקת, קפואה, לא מוציאה מפיה ולו אנחה אחת. כך גוננה על עצמה, מרחיקה את מודעותה מגופה הצעיר שהלך וחולל, הלך ונשחת. אבל מקץ דקות ארוכות שבהן לא נכנס פנימה איש, הניחה לעצמה לשוב אט-אט אל גופה, מרגישה לפתע עד כמה היא צָבָה וכואב.

תמונה שניה

[אסתר שוכבת לבדה בחדר, לאחר הרמונטה. הנשים נכנסות מסביבה ומדברות כמקהלה פנימית עם נרות]

- קלרה - די כבר די.
- סופיה - תעשי סוף לכל זה.
- קלרה - תוותר, תותר.
- סופיה - את לא יכולה לנצח את הגורל שלך.
- מרים - אלוהים, אל תיתן לי לחיות בתוך הבושה הזאת
- סופיה - למה את נאבקת, בשביל מי את מחזיקה מעמד.
- קלרה - בשביל מה את סובלת.
- סופיה - עדיף שתחתכי את הידיים
- קלרה - או תשפכי על עצמך נפט ותציתי
- סופיה - בשביל מה את סובלת כל כך הרבה.
- רוחה-רוסה - שוכבת שלושה ימים ומקבלת גבר אחרי גבר, אחרי גבר
- מרים - אל תתעלל בי, ריבונו של עולם, אלוהים, אלוהים, אלוהים
- רוחה-רוסה - הכול יהיה בסדר. תנשמי עמוק, תעברי גם את זה.
- קלרה - תסתכלי עלי. שלוש שנים בזוהמה הזאת. מביטה במראה וכבר לא מכירה את עצמי.

סופיה - תקבלי את זה על עצמך. תקבלי.

מרים - אין אלוהים במקום הזה

קלרה - אין במה להאמין.

רוחה-רוסה - צריך להאמין, ניניה, את מוכרחה להאמין במשהו.

מרים - אני זקוקה לך. אל תוותר, אסתר,
רוסה רוחה- תפקחי את העיניים, יום חדש בחוץ.

סופיה- יום

קלרה- ועוד יום

מרים- ועוד יום

כולן [חוץ מאסתר]- ועוד יום ועוד יום ועוד יום.

[כולן יוצאות מלבד אסתר. מעבר לתמונה הבאה]

תמונה שלישית

אסתר - הצילו! הצילו!

[אסתר יוצאת מן הבמה. מנואל אוחז בגרונה וגורר אותה למרכז הבמה]

מנואל - למי את צועקת, ילדה?

אסתר- תן לי ללכת מכאן! תן לי ללכת!

[מנואל הודף אותה מעליו בעוצמה שכזאת עד שהיא נופלת על הארץ. באותו רגע נכנסת רוסה-רוחה כדי לבדוק מה הקולות ששמעה מן החוץ]

רוחה-רוסה - מה קורה פה?

מנואל - כרגיל. ניסתה לברוח, הכלבה הקטנה.

רוסה-רוחה - למה כלבה? לא יכולת למצוא משהו יפה יותר לומר לה? [אסתר מנסה לברוח]

מנואל - זאת כלבת פרא. תדאגי לטפל בה כמו שצריך, כדי שאני לא אצטרך לעשות את זה. [מסמן לרוסה לתפוס את אסתר. היא תופסת אותה]

אסתר - איזה מין בן אדם זה?!

רוחה-רוסה - בן אדם שמתעצבן כשלא מכבדים אותו.

מנואל- תרגיעי אותה לפני שאני הורג אותה

אסתר - אמרת לי שאני כמו הבת שלך. לקחת אותי מאמא כדי לעבוד אצל יהודים

עשירים!

מנואל- אז הבטחתי, החיים מלאי הבטחות.

[מנואל יוצא מהבמה]

רוסה רוחה- העשיר היחיד פה זה הוא. אנחנו רק המשרתות שלו פה. קומי [אסתר לא זזה ממקומה. רוסה רוחה מושיטה לה את ידה] קחי את היד שלי, בואי, אני אעזור לך, ציפור קטנה. נעלה יחד למעלה. תתרחצי ותתלבשי כמו בן אדם.

אסתר - אבל הוא הציל אותי באונייה!

רוסה-רוחה - את כולן הוא הציל באונייה.

- אסתר -** אני לא מבינה.
- רוחה-רוסה -** יש לך עוד הרבה מה ללמוד, ילדה.
לי קוראים רוסה, אבל כולם פה קוראים לי רוסה רוֹסָה, בגלל השיער האדום.
עכשיו תקשיבי. אם את רוצה ואם לא.
- אסתר -** אני רוצה למות. זה מה שאני רוצה.
- רוסה-רוחה -** אז קחי חבל ותתלי את עצמך. שהתולעים יאכלו אותך.
אסתר - אני רוצה חזרה לאמא שלי.
- רוסה-רוחה -** האמא המסכנה שלך לא יודעת לאן שלחה אותך.
אסתר - אני אכתוב לה מכתב.
- רוסה-רוחה -** את תשברי לה את הלב. את תהרגי אותה.
אסתר - אמא שלי אישה חזקה. היא תבוא להציל אותי.
- רוסה-רוחה -** [נאנחת] אמא שלי מתה מלב שבור, אחרי שגילתה איפה אני חיה.
את יודעת איך הוא לקח אותי? הוא היה בא לאכול על שולחנה של אמא שלי
אחרי שאבא שלי נפטר. 'מאמע' הוא קרא לה. 'אמא'. ככה הוא רכש את
ליבה. ואת ליבי [נוכחת בזעזוע של אסתר] אני מבינה שקשה לך. לכולנו זה
היה קשה בהתחלה. אבל תתרגלי.
- אסתר -** בחיים לא!
- רוסה-רוחה -** מוטב שתשמעי לי. רק אני אסביר לך יפה. לו יש דרכים אחרות כדי ללמד
אותך איך להתנהג [אסתר שותקת] את הכסף הם משאירים למטה. אצל
מנואל או אצלי. את האהבה הם מקבלים אצלך.
- אסתר -** די, אני לא רוצה לשמוע!
- רוחה-רוסה -** [סוטרת לה] מאמע שיינע, אני מצטערת, אבל לפעמים אין דרך אחרת.

אסתר -

איזה מין מקום זה?! איזה מין עולם זה?!

רוסה-רוחה - זה עולם עם חוקים משלו. את לא עושה בושות עם גבר ולא הולכת מפה בלי לבקש רשות. את כל הכסף את נותנת לנו, ואנחנו דואגים לך לקורת גג, לאוכל ולמלבוש. ואל תנסי לגנוב, מפני שאנחנו יודעים איפה כל פסו. אם את רוצה לחיות, תשמרי על החוקים האלה. תאמיני לי. אני יודעת מה אני מדברת.

בואי, תתפשטי. הנה, אני אעזור לך.

[אסתר מרימה. רוסה-רוחה עוזרת לה להתפשט]

אל תתביישי.

[אסתר מרפה מאחיזתה בגופה. רוסה-רוחה מסירה מאסתר את תחתוניה]

זה רק סבון, סבון טוב, צרפתי. כמו של זונות היוקרה הצרפתיות ברובע. תריחי איזה ריח. איזה ריח טוב יש לך, כמו של תינוקת.

[התחלת פעולת הרחיצה. רוסה רוחה רוחצת את אסתר]

פעם היו מפתים נשים אחת אחת, כמו שעשו לי. אחרי כן רכשו נשים במכירה פומבית, כמו סופיה. כשהתקשו להביא נשים פנו היישר למלון המהגרים, ואספו מהם נשים. ככה קלרה הגיעה אלינו. בסוף מצאו את השיטה שבה הביא אתכן. פיתוי, אונס באונייה ואחריה הצלה מדומה, אבל מלאת חמלה, משכנעת.

[רוסה רוחה מוציאה בד/מגבת גדולה.]

הנה, תיכנסי בזה

[עוטפת את אסתר בבד]

יפה מאוד. את מאוד יפה. אני יודעת מה את מרגישה.

[תוך כדי ראשה בזוית מאסתר המגלה שעל צווארה יש צלקת עבה ומכוערת]

אחרי שאמי מתה, האחים והאחיות שלי גדלו, כבר לא היה לו במה לאיים עלי, אז ניסיתי לברוח. אבל השוטרים תפסו והחזירו אותי הנה, אליו. אז איבדתי את הרחם וקיבלתי את הצלקת. מאז למדתי מה מותר ומה אסור. את ילדה יפה. חבל שיקלקלו לך את הפנים.

אסתר - איך אפשר ככה?

רוסה-רוחה - אין ברירה. הם מחזיקים במסמכים שלנו, ויש להם ברית עם השוטרים, ככה שגם לברוח מפה אי-אפשר. בשביל זה אני אומרת לך, עשי כמוני, כמו כולנו.

אסתר - אבל עד האוניה לא נגע בי גבר!

רוסה-רוחה - דמייני שעשו את זה למישהי אחרת. ישנה כאן אחת, שדומה לך. בה נוגעים, איתה שוכבים. את מישהי אחרת. נקייה, טהורה. אחת שהשם שלה הוא אסתר.

אסתר - ניסיתי. כל פעם שנכנס אלי מישהו עצמתי את העיניים ודיקלמתי בלב מילים, כמו במילון, לפי סדר האלף בית. אבל לא הצלחתי. בסוף תמיד מצאתי את עצמי שוב מתחתיו.

רוסה-רוחה - אין דבר, אין דבר. את יודעת, כשנולדתי קראו לי גיטל. לפעמים גם אני מסתכלת בעצמי, ותוהה מה נשאר בי מגיטל המסכנה ההיא. אבל די. עכשיו לא נדבר על דברים עצובים. בואי, נצא לכולן. הן סקרניות לפגוש בך.

[רוסה רוחה מושיטה לה את ידה. אסתר אוחזת בידה].

תמונה רביעית

[אסתר ורוסה-רוחה נכנסות אל תוך הסלון ובו ספה ו-2 שרפרפים. על הספה יושבות סופיה וקלרה. קלרה עושה פדיקור לרגליה של סופיה]

קלרה - הוֹלָה! איך ישנת? היו לך חלומות טובים?

- סופיה -** איזה חלומות כבר יכולים להיות לה אחרי היום הראשון שלה כאן. למה את לא מפעילה את הראש?
- קלרה -** רק רציתי להיות נחמדה.
- סופיה -** את נחמדה כשאת שותקת. וגם כשאת עושה לי מניקור.
- רוסה-רוחה -** [נאנחת] תכירי, זו סופיה. הבחורה הכי ותיקה חוץ ממני.
- סופיה -** היא כבר ראתה אותי, ושמעה אותי [מעשנת, בקול חרוך מעשן, לא שואלת, אומרת] מה שמך.
- אסתר -** אסתר.
- סופיה -** מוכרחים למצוא לך שם אחר בשביל העבודה.
- אסתר -** זה השם שלי.
- סופיה -** זה לא שם טוב בשביל הקליינטים. לא בשביל הפּוֹרְטְנִיּוֹס, בטח שלא בשביל יהודים.
- אסתר -** פורטניוס?
- סופיה -** בני המקום. גויים. אבל יש פה הרבה יהודים וגם הם באים אל הבית שלנו. הם לא צריכים לדעת שהשם שלך יהודי. זה יעשה להם הרגשה שהם באים לאמא שלהם.
- רוסה-רוחה -** מה רע, יש כאלה שאת זה בדיוק הם מחפשים.
- סופיה -** את לא צריכה להזכיר לי בת כמה אני.
- רוסה-רוחה -** לא התכוונתי אליך.
- אסתר -** השם שלי זה אסתר.

רוסה-רוחה - את זוכרת מה הצעתי לך מקודם, בחדר? תחשבי על ההיא. האחרת. תני לה שם אחר.

קלרה - אני יודעת! אני יודעת! תקראו לה גולדי!

סופיה - הכרוב עוד פעם מדבר [פאזזה] גולדי?! מה פתאום גולדי?!

קלרה - תסתכלי על הצבע בשיער שלה. יש לה צבע זהב. כל כך יפה!
[אסתר מושיטה מבלי משים את ידה אל פניה]

סופיה - [בוחנת את פניה של אסתר] יותר טוב נינה. נינה יותר קצר וגם יותר סקסי.

אסתר - השם שלי זה אסתר.

סופיה - [אל רוחה-רוסה] ילדה עיקשת. [פאזזה. באה להוציא סיגריה] רוצה סיגריה?

[אסתר מנידה בראשה לשלילה]

רוסה-רוחה - אל תהפכי אותה למעשנת. זה לא טוב לבריאות [לאסתר] אף פעם אל תקחי ממנה סיגריה. זה יקלקל לך את עור הפנים. [מסמנת אות למוזיקה]

[רוסה רוחה מתחילה לרקוד וקלרה מצטרפת אליה לטנגו. אסתר על הספה וסופיה מנסה להציע לה לרקוד אך נתקלת בסרוב ורוקדת לבדה. קול המצילה נשמע מבחוץ. קלרה ורוחה-רוסה לא שומעות. סופיה ניגשת ומנמיכה את המוסיקה]

סופיה - לא שמעתן את זה? הפעמון!

קלרה - תני קצת לרקוד, תני קצת לשכוח.

[רוסה רוחה יוצאת]

סופיה – התחילו לבוא השרצים, והיום בשעה מוקדמת [לקלרה] תסתדרי. תיישרי את השיער והבגדים [קלרה עושה כמצוותה. לאסתר] גם את. תשבי ככה, גו זקוף, רגל על רגל, מהר! [מדגימה לה. אסתר מחקה אותה]

[רוסה רוחה נכנסת פנימה עם אנחל]

רוסה רוחה- ערב טוב, ערב טוב סניור אנחל.

סופיה – [לאסתר] אה, זה לא שרץ [הולכת לכיוון אנחל] זה גבר נחמד, עדין.

קלרה – [לאסתר] הקבוע שלה.

רוסה-רוחה – [לאנחל] הערב ערב מיוחד, יש כאן מישהי חדשה!

אנחל – אני רואה [פאזזה. לרוסה-רוחה] באמת היום אני במצב רוח אחר. רוצה מישהי עדינה.

[מציץ על שאר הבנות בעוד סופיה מנסה להסתיר אותן וללכוד את תשומת ליבן]

סופיה – מה יש, סניור אנחל, אני כבר לא טובה בשבילך?

[אנחל לא עונה, רק ממשיך להציץ לכיוון הבנות. סופיה מתרחקת ממנו]

סופיה- רק הריח בשר טרי וכבר עבר הלאה.

רוסה-רוחה - רוצה אולי את קלרה? [אנחל מניד בראשו. קלרה מסיטה ממנו את מבטה]

קלרה – [לאסתר] הוא אף פעם לא אהב אותי.

סופיה – למה שיאהב אותך? פטפטנית כמו תרנגולת.

[אנחל מתבונן באסתר. היא משפילה את מבטה. הוא לוקח אותה ביד למרכז במה]

רוסה-רוחה - זו אסתר, החדשה שלנו. בחורה עם נשמה ועם לב גדול. מה דעתך, סניור אנחל, רוצה להיות הראשון שלה? **[סופיה נחנקת מצחוק. רוסה-רוחה פונה אליה] מה!?**

סופיה - ראשון?

[רוסה-רוחה מהסה אותה. אנחל הולך, "מאיים ללכת"]

אנחל - לא. תודה

רוחה-רוסה - טוב, זה מה שיש לנו להציע.

אנחל - אני תמיד יכול לחפש בבית אחר.

רוחה-רוסה - ככה מדבר לקוח קבוע, שמקבל הנחות? אני עוד זוכרת שבאת אלי עם דמי הכיס שלך **[אנחל מחירך]**

קלרה- [לרוחה-רוסה] - ומה עם החדשה השניה, זו שבאה איתה, מה שמה, מרים?

רוחה-רוסה - [תופסת את ראשה, צורחת] אוי ואבוי!

אנחל - מה קרה, סניורה!?

רוחה-רוסה - זו **[מצביעה על אסתר]** ניסתה לברוח והעסיקה אותי כל כך, עד ששכחתי לגמרי מהשנייה, האחרת!

אנחל - מה, יש עוד אחת?

רוחה-רוסה - כן, מרים. אני תכף עולה לראות מה קורה איתה. **[יוצאת בריצה החוצה. לוקחת את המסגרת איתה]**

רוחה-רוסה - סופיה, קלרה, אסתר! עלו מהר לעזור לי. אני לא מצליחה לפתוח את הדלת שלה!

[כולן יוצאות, עומדות מול דלת נעולה, מרכיבות את המיטה]

סופיה - כולם, לדחוף מהר, לדחוף.

רוסה רוחה- היא שמה משהו כבד בצד השני

סופיה- קדימה, חזק!

רוסה רוחה - [צועקת] סניור אנחל, סניור אנחל!

[אנחל רץ אליהן]

אנחל - מה קרה?

סופיה - החדשה סגרה את עצמה בפנים. אנחנו לא מצליחות לפתוח את הדלת!

[אנחל מנסה להדוף את הדלת בעצמו ולא מצליח. הדלת משמיעה חריקה, וזעה מעט ממקומה, מגלה חרך צר בינה לבין המשקוף]

סופיה - תדחפו אותו פנימה עוד קצת.

כולם- אחת, שתיים, שלוש.

[הן דוחפות את המסגרת, סיבוב לאחור, ואז מרים נגלת, שוכבת במיטה כשידיה מגואלות בדם. הבנות צורחות. רוחה-רוסה צורחת על כולן]

רוסה רוחה - שקט! ככה אני לא יכולה לחשוב מה לעשות! תשתקו כבר!

[אנחל ניגש אל הנערה, אווז בזרועה החתוכה ובודק דופק]

אנחל - [לרוסה רוחה] היא עוד חיה. תקרעי את הסדין לרצועות. אולי עוד אפשר להציל אותה!

[רוסה-רוחה ממהרת להוציא מארון הבגדים בחדר סדין חדש ונקי, נותנת לקלרה וסופיה שמושכות וקורעות אותו לרצועות ומגישות אותן לרוסה רוחה]

אנחל- היא חתכה את עצמה ממש לעומק. היא באמת רצתה למות, המסכנה. תביאו מים. דלי מים.

[קלרה וסופיה מביאות מים. רוסה רוחה חובשת למרים יד שמאל ואסתר את יד ימין]

רוסה רוחה- אבל עם מה חתכה את עצמה? הרי אני כל כך מקפידה לא להשאיר להן דבר שיוכלו להשתמש בו לזה

[קלרה מחפשת. מרימה חפץ זעיר מן הארץ]

קלרה- תראה, היא שברה את טבעת הנישואין שלה. בטבעת שלה היא חתכה את הוורידים. אבל איך בחורה יכולה לשבור טבעת זהב!?

אנחל – **[נוטל מידיה את הטבעת ובוחן אותה]** זה לא זהב. זה בדיל צבוע.

רוסה רוחה- כן, מנואל לא מבזבז כסף על טבעות מזהב.

[סופיה שופכת על הנערה מים. הנערה המעולפת פוקחת בבהלה את עיניה]

רוחה-רוסה - ברוך השם. ברוך מחיה המתים. קלרה, תביאי מהר עוד כוס מים. סופיה, תראי אם נשאר עוד קצת כבד. אם לא, תביאי מהבית של מיגל. אסתר, תעשי לה תה. **צאו כבר, תנו לי להיות איתה רגע לבד!**

[כולן יוצאות. סופיה שבה ובידה צלחת מלאה באוכל. רוחה-רוסה משעינה עליה את הנערה החלושה, מלגימה אותה מים. סופיה מקרבת אליה את הצלחת. אסתר וקלרה חוזרות]

סופיה – הנה **[הנערה לא מגיבה]**

אנחל – זוזו, תנו לי, בשביל זה אני לומד רפואה

[מתיישב ליד מרים, שם קצת כבד על אצבעו ומקרב אותה אל שפתי הנערה]

אנחל – תאכלי. זה כבד. את צריכה להחזיר לך דם

[הנערה מניעה שפתיה. אנחל מקרב את הצלחת כולה אל אפה]

אנחל – המממ... ריח טוב, מה, ריח של בשר שנצלה טוב על הגריל, עם בצל מטוגן, ותבלינים

[מרים מרחרכת ופותחת את פיה. אנחל תוחב לה סלט כבד בשתי אצבעות אל פיה]

אנחל – יופי, תאכלי, ניניה. תאכלי ויהיה לך כוח. קא בוניטה

סופיה – זה מה שיש לך להגיד לה עכשיו?

אנחל – תפתחי את הפה. איזה פה יפה יש לך. תאכלי, ילדה, תאכלי ותהיה חזקה.

רוסה-רוחה – איזה מזל שהיית כאן.

סופיה – תמיד ידעתי שיש בך משהו.

אנחל – **[מצטנע]** אם אפשר לעזור, עוזרים. זה בטבע של הבנאדם.

רוסה-רוחה – אתה הלקוח הכי טוב שלנו. הלוואי כולם היו כמוך **[נושקת על ראשו. אנחל יוצא]** ילדה, ילדה, שאף פעם לא תעשי לי כזה דבר. הוא יהרוג אותי במקום אותך! **[מרים מנסה לדבר. אבל לא מצליחה להוציא הגה]** ששש... יותר טוב שלא תדברי. תנוחי.

מרים – **[לוחשת]** למה הצלתן אותי, אין לכן לב?

רוחה-רוסה – זו התודה שאני מקבלת? הסדין הזה שקרעתי, הוא היה חדש, הסדין.

סופיה – השתגעה לגמרי.

רוסה רוחה – טוב, לא כל אחת הוא לקח כאישה. רק אותה.

- קלרה-** לא פלא שהיא התאבדה בטבעת שלה.
- אסתר -** תשאירו אותי איתה. בבקשה, רוסה-רוחה, אני מתחננת.
- רוחה-רוסה -** בשביל מה?
- אסתר -** אני אדבר איתה. אני ארגיע אותה. היא סומכת עליי. תסמכי עלי. לכו מכאן
[רוסה-רוחה רומזת להם בראשה וכולם יוצאים מן החדר]
- רוסה רוחה-** בסדר, אבל אני מאחורי הדלת.

תמונה חמישית

[מרים שוכבת במיטה, אסתר ניגשת אליה]

- אסתר -** מרים, תסתכלי עלי, דברי איתי.
- מרים -** מה כבר יש לי לדבר.
- אסתר -** תגידי משהו. לא משנה מה. העיקר שתדברי.
- מרים -** בשביל מה. בשביל מי.
- אסתר -** בשבילך עצמך. בשבילי.
- מרים -** אני לא יודעת מאיפה יש לך כוחות.
- אסתר -** יש לנו ברירה אחרת, מרים?
- מרים -** יש. אם לא הייתן מצילות אותי כבר הייתי בעולם שכולו טוב.
- אסתר -** חס וחלילה.
- מרים -** אני לא יכולה להשאר עוד רגע אחד בכל הזוועה הזו.

[מרים קמה ומנסה להסיר את התחבושות. היא עומדת לפול, אסתר קמה ומחבקת אותה]

אסתר- די, די.

[אסתר מובילה את מרים אפוסת הכוחות למיטה והן מתיישבות על המיטה]

מרים- את לא מבינה. הוא שבר את ליבי. הוא התחתן איתי בנישואי כזב. אם אבא שלי הצדיק היה יודע, הוא היה ומת.

אסתר - איך בכלל הגעת הנה, אם את באמת בת של רב?

מרים - אנחנו עשרה ילדים. כשמנואל הגיע לעיירה, לבוש במעיל פרווה, עם שעון זהב, שם כיפה על הראש וביקש את ידי.

אסתר - כל כך מהר

מרים - לא, קודם הוא נכנס לבית הכנסת, נתן צדקה והתפלל. רק אחרי כן פנה לאבי.

אסתר - ואביך, הרב, לא הבחין בתרמית?

מרים - העוני בבית נורא. לגדל עשרה ילדים בעיירה קטנה ממשכורת של רב, זה לא עניין של מה בכך. הם חשבו שהם מצילים אותי.

אסתר - כך חשבה גם אמא שלי, והתחתנתם?

מרים - הוא קנה לי שמלה וטבעת. הוא ואבי קבעו תנאים. אחרי כן הסביר שהוא ממחר לשוב לארגנטינה, לעסקיו. אז הם העמידו חופה מהירה, עם ארבעה עדים, יין, קידוש, לחם, דגים מלוחים [פאזזה] ומיד אחריה לאונייה.

אסתר - אותי הוא שם בכלוב ובלילה שלח אל"י את המלחים.

מרים- מה אלוהים ישמור

- אסתר-** אולי היה עדיף שהתחתן איתי
- מרים-** בן בליעל, ימך שמו וזכרו לעד, לנצח נצחים.
- אסתר-** אל תעשי את זה יותר
- [פאזזה]**
- אסתר-** ראית את האיש שהציל אותך? סניור אנחל, אני מתכוונת.
- מרים -** מי?
- אסתר -** בחור נחמד, לומד רפואה. הוא האכיל אותך בכבד.
- מרים -** אני לא זוכרת, וכל כמה שאני זוכרת מזה אני מעדיפה לשכוח.
- אסתר -** הוא נראה לי איש טוב, סניור אנחל הזה.
- מרים -** אסתר, היזהרי, אל תפתחי את ליבך לזולת. לא כאן, לא בגהינום הזה.
- אסתר -** אני לא אפתח את ליבי ואת אל תעשי את זה יותר. אני מתחננת בפנייך מרים. רק ביחד נוכל לעמוד בזוועה הזו.

[חיבוק של השתיים]

תמונה שישית

[רוסה רוחה יושבת על הספה וסופיה עושה לה מסאג' לגב. קלרה יושבת על שרפרף שבקדמת הבמה, ליד הספה. יש עוד 2 שרפרפים מוצבים בקרבה של הצד השני של הספה. אסתר ומרים נכנסות]

רוסה-רוחה - [נועצת בה מבטה ומבליגה] בנות, לסופיה ולי יש לנו משהו ללמד אתכן.

[אסתר ומרים יושבות. קלרה מחלקת להן מלפפון ונעמדת מאחורי רוסה רוחה וסופיה עם מלפפון].

רוסה רוחה בואו תראו מה אתן צריכות לעשות כשבא אליכן גבר
[סופיה מחלקת למתלמדות קונדום]

רוסה רוחה- אתן יודעת מה זה? **[אסתר ומרים מנידות בראשן לשלילה]** לזה קוראים
 פְּרָסְרֶבְטִיבוּ. זה בשביל שלא תיכנסי להיריון. תחזרו אחרי: פְּרָסְרֶבְטִיבוּ.

אסתר ומרים פְּרָסְרֶבְטִיבוּ

סופיה פְּרָסְרֶבְטִיבוּ!

סופיה תחזיקי את זה ביד, ישר **[אסתר ומרים מחזיקות. סופיה מדגימה על
 המלפפון שקלרה מחזיקה]** כל פעם שבא אליכן גבר אתן צריכות להלביש לו
 את זה על האיבר שלו. רק אחרי זה אתן מרשות לו להיכנס.

רוסה+סופיה אתן מבינות

אם לא תעשי את זה יהיה לך ילד.

[אסתר ומרים מלבישות את הקונדום על המלפפון שלהן]

רוסה רוחה - הם יודעים שזה מה שהם צריכים לעשות. כל הגברים שהבאנו אליכן קיבלו
 אחד כזה לפני שעלו אליכן לחדר. אבל גברים לא אוהבים את זה
[רוסה רוחה בודקת את המלפפונים עם הקונדום ולוקחת אותן, כולל את של קלרה]

קלרה- הם ממש לא אוהבים את זה

רוסה רוחה אתן צריכות להלביש את זה על כולם. הבנתן!

[רוסה רוחה יוצאת. קלרה לוקחת שרפרף ומתחילה להדגים כל צעד בהתאם להסבר של סופיה]

סופיה - אם בא גבר ונכנס אליך בלי זה, מיד אחרי שהוא הולך את הולכת לדלי
 ושוטפת את הגוף שלך מבפנים. אחר כך את עושה התעמלות בשביל
 להוציא מה שהשאיר בתוכך. אתן יושבות, פותחות את הרגליים, לוקחת כוס,

ושוטפת את הגוף עם הרבה מים, מכניסה פנימה. אחר כך את צריכה להזיז הרבה את הגוף, כדי להוציא הכול החוצה.

אסתר - להוציא מה החוצה?!

קלרה - את החלאה, את הזרע הרע שלהם. חשוב שתעשו את זה, אתן לא רוצות לשתות מים רעים נגד היריון. תאמינו לי.

סופיה - הבנתן.

[נכנס מנואל. נזעם. טורק דלתות. רוסה רוחה בעקבותיו]

רוסה-רוחה - מה קרה, מנואל?!

מנואל - המנוולים האלה. טיפת בושה אין להם.

רוסה-רוחה - מי, מה קרה?!

מנואל - הצדיקים האלה מהרובע היהודי. באתי לבית הכנסת, כמו מדי יום שישי, עם שאר חברי הארגון. לבושים יפה, עם הטליתות עלינו. אבל הפעם, רק עמדנו על מדרגות בית הכנסת, יצאו אלינו הרב והמתפללים, נעמדו בדלת, שלא נוכל להיכנס, וצעקו "רופיאנים החוצה! טמאים החוצה!"

רוסה-רוחה - ככה, בערב שבת? אפילו לקבל את שבת המלכה לא נתנו לכם?!

מנואל - לקבל את הכסף שלנו כדי לשפץ את בית הכנסת הם ידעו טוב מאוד. מהקופה שלנו הם הכניסו ספר תורה חדש לארון הקודש, מהכספים שלנו קנו פרוכת חדשה. אבל חברתנו לא נאה להם יותר בתפילה.

רוסה-רוחה - כפויי טובה

מנואל - אין יותר שבת. אין יותר טעם של שבת קודש. בכוח הופכים אותנו לגויים. איזה טעם יש לחיים האלה, בלי שבת קודש?!

סופיה - את טעם החיים ואת טעם השבת אף אחד לא ייקח מאיתנו, נכון, בנות!?
[קריאות הסכמה] אנחנו נעשה שבת בעצמנו!

רוסה-רוחה - **[מתלהבת]** בשביל מה יש לנו פה בת רב, מה, מרים? **[מרים מהנהנת]**
 בואי, תראי לנו מה צריך להכין, ואתה **[למנואל]** אף פעם אל תתייאש
 מהיהודים האלה. בשביל זה יש לך אותנו, משפחה!

מנואל - תודה לכן **[מתיישב בכבוד על כורסה]**

מרים - קלרה, הביאי קערה לנטילת ידיים! רוסה רוחה, הוציאי פמוטים ונרות שבת.
 סופיה, אסתר, עזרו לי לערוך את השולחן!

**[הבנות עורכות את השולחן, מניחות עליו חלות שבת, פמוטים, קערה לנטילת ידיים
 וגביע יין לקידוש]**

סופיה - שבו יפה, כמו נשים חסודות **[מדגימה להן ישיבה ברגלים משוכלות זו על
 זו בתנוחה חושנית]**.

מרים - ככה לא יושבת אישה חסודה בערב שבת **[מדגימה ישיבה מאופקת ליד
 שולחן, ידיה בחיקה]**

סופיה - זו לא שבעה, זו שבת! **[כולן צוחקות]**

מנואל - שְׁלוֹם עֲלֵיכֶם מִלְּאֲכֵי הַשָּׁרֵת, מִלְּאֲכֵי עֲלִיּוֹן
 מִמְּלַךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
 בּוֹאֲכֶם לְשִׁלוֹם מִלְּאֲכֵי הַשָּׁרֵת מִלְּאֲכֵי עֲלִיּוֹן
 מִמְּלַךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא

[הבנות ממשיכות לשיר בשקט עד לשורה האחרונה שבו במילה "בזכות גופכן"]

מנואל - היום יום מנוחה הוא לכן. ומחר, עם זריחת שלושה כוכבים ברקיע, נשוב
 למלאכה. וכל גבר שייכנס אצלן מעתה ואילך תדענה, שכל מעשה ומעשה
 שלו בכן שקול כנגד מטר פרוכת, עמוד קודש, ארון התורה! בזכותן, בנות,
 נעמיד בית תפילה לתפארת! בזכות גופכן היפה נקרב אלינו את השכינה!

שבת שלום.

תמונה שביעית

[אנחל שוכב על המיטה של אסתר]

- אסתר –** אנחל! כבר חשבתי שלא אראה אותך!
- אנחל –** צ'יקיטה [מרים אותה ומוביל למיטה] התגעגעת אלי, חשבת עלי?
- אסתר –** כל הזמן, בטח.
- אנחל –** גם בחלומות, בלילה, חשבת עלי?
- אסתר –** בטח, בטח, ביום ובלילה [לוקחת לו את הכובע]
- אנחל –** מה חשבת עלי, מה ראית? ראית אותנו ביחד?
- אסתר –** ס', קומו נו [מורידה ממנו את המעיל] תוריד, אחרת יהיה לך קר כשתצא.
- אנחל –** ראית אותי עם מעיל, או בלי מעיל?
- אסתר –** בלי, בלי, גם בלי חולצה, אנחל [מכפתרת את חולצתו]
- אנחל –** איך עוד ראית אותי, בלי מכנסיים?
- אסתר –** בטח בלי מכנסיים, הגבר שלי רק בלי מכנסיים [עוזרת לו להתפשט]
- אנחל –** מה עשינו בחלום שלך, ניניה [נאנק] תספרי לי מה.
- אסתר –** [תופסת ביד שלו, מקרבת אותה לחזה] נגעת לי כאן, וכאן.
- אנחל –** בדקתי לך את הדופק.. [מניח ראשו על החזה שלה]

- אסתר –** מה?
- אנחל –** את הריאות. יפות הריאות שלך גדולות, חזקות.
אסתר – אבל לא מרגישות טוב.
- אנחל –** מה, מה קרה צ'יקיטה, תספרי לד"ר הכל, את כל הסימפטומים.
[מוריד נעלים]
אסתר – הראש כואב, וחם, וקר, לפעמים צמרמורת.
- אנחל –** ילדה חולה צריכה לשכב **מתחת לשמיכה**. בואי, תיכנסי **[מכסה אותה בשמיכה]** ככה טוב, שקט, שקט, ילדה טובה נחה.
- אסתר –** אבל לבד לי פה, ופחדת **[פאזזה]** גם כאב גדול בין הרגליים.
- אנחל –** דוקטור נכנס למיטה לעשות לך בדיקה. **[נכנס. עולה עליה]** ככה. מרגישה את הסטטוסקופ שלי?
- אסתר –** מרגישה, מרגישה.
- אנחל –** דוקטור אנחל נותן לך תרופה.
- אסתר –** תרופה טובה, טובה **[6 אנחות ו"גמירה"]** דוקטור אנחל עושה טוב לאמא.
- אנחל –** **[קופץ מן המיטה וצועק]** לא, אסור! אסור עם אמא!
- [אנחל לוקח את המכנס]**
- אסתר –** סליחה, סניור אנחל, התבלבלתי עם לקוח אחר **[פאזזה]**
- אנחל-** לקוח אחר?
- אסתר-** אבל אתה הבחור הכי טוב בבית הזה.
- אנחל –** באמת?

- אסתר –** הכי הכי טוב.
- אנחל –** כמה טוב?
[אסתר מגישה לו את ידה. המכנס של אנחל נשמט]
- אסתר –** חכם ויפה ונדיב ורחמן
- [פאזזה. אנחל נשכב, שם את ידו על חזהו כמו מקודם. הוא רוכן מעליה ואז גורמת לו להיות מתחתייה]
- אסתר-** לא, לא. עכשיו לא משחקים. אני זקוקה לעזרה.
- אנחל –** בבקשה, רק תגידי ואני יעשה [שם שוב יד על חזה] כל מה שאת רוצה אני יעשה בשבילך.
- אסתר –** לא כזאת עזרה [פאזזה] אני צריכה נייר ועט.
- אנחל –** את יודעת לכתוב?
[אסתר מתיישבת בקצה המיטה]
- אסתר –** זה שאני כאן לא אומר שאני מטומטמת.
- אנחל –** חס וחלילה, צ'יקיטה [פאזזה] בשביל מה את צריכה נייר ועט?
- אסתר -** כדי לכתוב מכתב לאמא שלי. אני מתגעגעת אליה.
- אנחל -** כמו שאת מתגעגעת אלי?
- אסתר –** אליך אני מתגעגעת יותר. תיתן לי נייר ועט?
- אנחל –** קומו נו [מנשק את רגליה]
- אסתר –** [עוצרת אותו] וגם תוציא את המכתב הזה החוצה.

ותעשה את זה מבלי שאף אחד ידע, אחרת יהרגו אותי.

- אנחל – [קופץ ממקומו] אני לא רוצה איתו בעיות! [מתחיל להתלבש]**
- אסתר –** לא, שום בעיות. חוץ ממך וממני אף אחד לא יידע [פאזזה]
רוצה לשחק מחר שוב?!
- אנחל –** כן, כן.
- אסתר –** אז תוציא כבר את העט! [פאזזה. מביא לאסתר עט ודף]
- אנחל – [אנחל משגיח על הדלת, בעוד אסתר יושבת וכותבת במהירות. אנחל מתחיל לזייף גניחות] פורפבור, תכתבי מהר. אני לא רוצה להשאיר אצלך נייר או עט, שלא יתפסו אותי [אסתר מסיימת את המכתב]**
- אסתר –** אנחל?
- אנחל- כן יפתי..**
- [אסתר נותנת לו את המכתב, אנחל מכניס את המכתב למעילו/חולצתו]**
- אסתר- תודה**
[אסתר מחבקת את אנחל]
- אור יורד. תמונה 9 [מעבר]**

מרים שרה 2 בתים ראשונים של השיר

אם תרצו לבכות אז האזינו
לספור של נינה בת הרב,
יום אחד בא זר אשר ענד לה
אָבן עטופה חשוק זָהב.

היא הלכה אחריו בלב ונפש,
הן היתה תמה וצעירה,
הוא משך אותה אל תוך הרפש
ונתן אותה למכירה.

סוף מערכה 2מערכה שלישיתתמונה ראשונה:

[בנק בדנציג. שולחן + כסא ומסגרת מאחורה. לאה נכנסת לבנק דרך המדרגות שבהל ומחזיקה בידה את המכתב מאסתר]

- לאה - שבוע ימים אני מתדפקת על דלתך, אין ברך טיפת חמלה?
- דוד - אני בן אדם עסוק.
- לאה - עסוק?! ביום שהאבא שלך, מנדל גרוֹנְעֶם, הביא אותך אלי, כדי שתטעם אישה, לא היית עסוק. רעדת מולי כמו עלה נידף.
- דוד - [מהסה אותה] ששש... שקט.

[לאה נכנסת לבמה]

- לאה - מה יש, אתה פוחד שהפקידים שלך יידעו אצל מי התחלת את החיים?
- דוד - אני גבר נשוי, אב לילדים.
- לאה - חיוור ורועד נעמדת מולי, בן של גביר עם שתי סְנְדוֹת לבנות במקום רגליים.
- דוד - מה שהיה היה. זה היה מזמן ואין טעם לדרוש בדברים כאלה.
- לאה - אתה לא תקבע לי במה יש ובמה אין טעם [פאוזזה] עכשיו שמע למה באתי אליך. לא כדי לאיים עליך או להפחית מכבודך חלילה [דוד מפליט אנחת רווחה] אלא כדי לבקש ממך עזרה.

דוד - במה מדובר?

לאה - תשעה חודשים אחרי שהיית אצלי נולדה לי בת.

- דוד -** [קופץ] לא. זה לא יכול להיות.
- לאה -** אל תתכחש.
- דוד -** אבל הייתי רק נער.
- לאה -** בלי מעי של פרה, בלי שום הגנה, להזכיר לך.
- דוד -** אני לא אשם!
- לאה -** לא, אבל אני נדרשתי לתת לך לטעום אישה כמו שצריך, זה מה שאביר ביקש [מביט בתמונת אביו על השולחן/הקיר] כן, אבא שלך היקר, שילם לי ללמד אותך לכבוש את לב כלתך, הבת של מייסד הבנק הזה.
- דוד -** אל תערבי בזה לא את אבא שלי ולא את אשתי!
- לאה -** אני אערב בזה כל מי שאני רוצה [פאזזה] היא לכודה בידי פושעים בארגנטינה!
- [לאה מושיטה לדוד את המכתב. הוא קורא את המכתב ולאחר מכן מחזיר לה אותו]**
- דוד -** היא לא בתי. לעולם לא אכיר בה כבתי.
- [דוד מתקדם בכדי לצאת]**
- לאה -** מנוול. כשהתזת את זרעך בתוכי לא היית חזק כמו עכשיו. אבל החוזק הזה הוא מדומה, אדון בנק!
- דוד -** את מאיימת עלי?! לכי, שובי אל המקום שבאת ממנו. לולא אבי עליו השלום לא הייתי פוגש אותך כלל, ולא הייתי נקלע לכזו צרה! [פאזזה] צאי מן המקום הזה ואל תשובי אליו לעולם!
- לאה -** [רצה אליו. מרימה יד לסטור לו ואז שומטת אותה ברוב זעם] שתיפול אש ותאכל אותך ואת אשתך ואת בניך. אם אינך יודע לעמוד כמו גבר מול פרי

בטנך! שייפלו עליך ייסורי גיהנום כמו שנפלו עלי ועל בתי [תופסת בחזה, נופלת לארץ עם המכתב בידה]

מנואל מספר: ברגע הראשון שנעזבה מן הגוף שפרפר תחתיה בלי שליטה נתבהלה קצת לפי שראתה את עצמה פרושה מתחתיה וכשהבינה מה קרה לה נבהלה. מה אעשה עכשיו, שאלה איך אציל את ביתי את אסתר עתה שמתי טרם זמני וגופי אינו עמי עוד בשביל להביא לה עזרה.

דוד - תקומי, הפסיקי עם ההצגות האלה. זה לא עובד עלי [פאזזה] טוב, טוב, אני אעזור לך [פאזזה. רואה שאינה קמה. ניגש אליה. בודק אותה. מבין שמתה. תופס את המכתב וקורע אותו לגזרים וממלמל] מכשפה מתועבת [יוצא]

תמונה שנייה

[הבנות מסדרות את הבמה חזרה לבית זונות. ספה. כיסא ומסגרת]

קלרה - זוכרות את הגנרל הרוסי.

סופיה - מילא הוא, אשתו... [סופיה, קלרה צוחקות]

אסתר - ספרו, ספרו!

סופיה - היה לנו גנרל אחד, משגרירות רוסיה, שהיה בא הנה עם אשתו, ז'ניה אלכסנדרובה. היא הייתה יושבת איתו בחדר, בזמן שהוא, אתן יודעות, עושה מה שעושה. הוא הריח רק מאלכוהול. אבל היא, היה לה ריח זוועה מהפה שלה. כמו ביוב.

קלרה - השיניים שלה היו רקובות לגמרי.

סופיה - כל פעם אחרי שהיו אצלנו, היינו צריכות לאוורר את החדרים, ולפזר בהם ריח.

[כולן צוחקות]

אם תרצו לבנות אֶז האזינו
 לספור שֶׁל נִינָה בַת הַרְבִּי,
 יוֹם אֶחָד בָּא זָר אֲשֶׁר עָנַד לָהּ
 אֶבֶן עֲטוּפָה חֲשׂוּק זָהָב.

היא הִלְכָה אַחֲרָיו בְּלֵב וְנֶפֶשׁ,
 הֵן הֵיטָה תַמָּה וְצִעִירָה,
 הוּא מִשָּׁךְ אוֹתָהּ אֶל תוֹךְ הַרְפָּשׁ
 וְנָתַן אוֹתָהּ לַמְכִירָה.
 נִינָה, נִינָה, אֵן הַלְכָתָּ, עוֹדָךְ יִלְדָה,
 אֶת שְׁלֵא יִדְעָתָּ כָּלֵל טַעַם גְּבָר,
 אֶת הַפְּכָתָּ לְמִין שָׂדָה.

יוֹם לְיוֹם עֲבָדָה הִיא שֵׁם בְּפָרָךְ,
 וְנִהְיִתָה אִשָּׁה מְפוֹרָסָמָה,
 כָּל אֶחָד הַפִּיר אוֹתָהּ בְּפָרָךְ,
 וְקָרָא לָהּ 'נִינָה אֲדָמָה'.

עַד שְׂיוֹם אֶחָד אוֹתָהּ טַבְעַת,
 אֶת לְבָהּ מְלֵאָה בְּזַעַם מֵר,
 בְּסַפִּין הִיא אֶת רֵאשׁוֹ הַסִּירָה
 וְהִטְמִינָה רֵאשׁ מִתַּחַת כָּר.

[רוסה רוחה ואנחל נכנסים]

נִינָה, נִינָה, מֵה עֲשִׂיתָ, וְאֶת יִלְדָה,
 אֶת שְׁלֵא יִדְעָתָּ כָּלֵל טַעַם גְּבָר,
 אֶת הַפְּכָתָּ לְמִין שָׂדָה.

הֵם לְקַחוּ אוֹתָהּ לְבֵית הַסָּהָר,
 עַל יְדֵיהָ שְׁמוֹ אֲזָקִים,
 אֲבָל הִיא עֲקָרָה אֶת שְׁתֵּי עֵינֶיהָ
 שְׁנֵהוּ לְשֵׁנֵי חָרִים רִיקִים.

ומאז זוהרת הטבעת
 מול עיני זונה עֵוֶרֶת, בת הרב,
 ומתוך החֶשֶׁךְ שוב עולים לה
 פְּנֵי הַגָּבֶר שְׁאוֹתָה אֶהֱב.
 נִינָה, נִינָה, מֵה עֲשִׂית, אִשָּׁה שְׂדָה,
 בְּתוֹךְ שְׁתֵּי עֵינַיִךְ אֶת שׁוֹכְבֹת,
 כְּמוֹ בְּתוֹךְ הַקָּבֶר, בּוֹדְדָה.
[מנואל נכנס. כולן משתתקות. המוסיקה דועכת]

- מנואל -** מנין השיר הזה
- אסתר -** מרים חיברה
- אנחל -** יש לך פה זמיר, זמיר מממש,
- מנואל -** אבל מה אתה אומר, היא שרה יפה?
- אנחל -** **[מביט באסתר. היא מעודדת אותו]** לאף אחד אין בבית שלו אישה ששרה ככה
- מנואל -** יפה מאוד. באמת זמיר לא להאמין, שאת אותה נערה, שלקוח התלונן עליה שהיא שותקת מהיום תחברי עוד מילים למנגינות בשביל הלקוחות, אבל מילים יפות, שמחממות את הלב, לא מילים טרגיות כאלה, זה יהיה הבית היחיד בעיר שהנשים שלו רוקדות וגם שרות.
- [רוסה-רוחה, מרים, קלרה ואסתר צוהלות. סופיה מביטה בהן בעקימת פה, ומושכת את קלרה הצידה]**

תמונה שלישית

[סופיה ומרים תולות כביסה זו מעל זו. מרים מעל סופיה. סופיה מוציאה את הראש

מלמטה אל מרים]

סופיה – הזמיר הגדול, מקרקרת כמו תרנגולת לפני סכין של שוחט

מרים מזמזמת

תסתכלי לאיפה התחתונים שלך זורקים מים, טינופת!

מרים – את כל כך מרירה שהפה שלך שחור כמו שק של זפת

סופיה: - את שק של צואה מלוכלכת

- אפילו בקטריות פוחדות לשכב בין הרגליים שלך נבלה

מרים – מה את עושה בבית זונות? לכי לבית זקנים, מנוולת!

[אסתר נכנסת לחדר,]

אסתר - השתגעת? מה את עונה לה בכלל!?

[סופיה נעמדת לעשן בחלון, כמנצחת]

מרים - הקנאית הזאת עושה הכול נגדי.

אסתר - שתעשה מה שהיא רוצה. למה את צריכה את הריב הזה? זה יכול רק להזיק

לך!

מרים - מה יעשו לי? ימכרו אותי במכירה פומבית ב'מלון פלשתינא' לבעל בית אחר?

אסתר - לא כדאי לך. את לא רוצה להגיע לבית עוד יותר גרוע.

מרים - אין יותר גרוע. כולם אותו דבר.

אסתר – כאן את הזמיר של מנואל. במקום אחר תהיי סתם בשר.

מרים – **[צובטת בשדיה ובלחייה, שעורם היה נפול ועייף]** תסתכלי על הגוף הזה.

כמה זמן את חושבת הוא עוד יחזיק ככה, לפני שייראה כמוה?

אסתר - אם תעשי מאמץ תיראי אחרת

קלרה - אסתר! אסתר! אנחל הביא לך מכתב

[אסתר רצה אליה. רוחה-רוסה מגישה לה בשמחה את המכתב. היא קוראת אותו. ככל שהיא קוראת פניה מאפירים. היא זועקת, שומטת את המכתב, בחדר ומטיחה את ראשה בקיר]

קלרה - לא, לא! מה את עושה!?! [מנסה לאחוז בכתפיה ולהסיטה מן הקיר, בלא הצלחה. צועקת] מרים! תעזרי לי!

[מרים רצה אל אסתר, הן תופסות זו בידה האחת של אסתר וזו בידה האחרת, מרחיקות אותה מן הקיר]

מרים - [לרוחה-רוסה] מה קרה!?! מה כתוב בו?

קלרה- אני לא יודעת לקרוא. אני פשוטה. תסתכלי את. בשביל זה את מלומדת.

[צעקה...רוסה רוחה נכנסת ושואלת מה קורה פה?]

מרים - [תופסת במכתב ומעיינת בו במהירות] האמא שלה. מתה האמא שלה.

תמונה רביעית

אסתר על המיטה מכוסה כולה בשמיכה..

אנחל נכנס עם פרחים ביד מתיישב על המיטה לצידה.

אנחל - אסתר, תסתכלי, הבאתי לך פרחים. תראי כמה שהם רעננים ויפים. שתזכרי כמה יפה בחוץ. אה, איזה ריח נעים.

אסתר - [ממלמלת] אמא שלי כבר לא יכולה להריח פרחים [פאזזה] ולא תבשילים וריח טוב של בישול לא יעלה יותר מן המטבח שלה [מתייפחת]

[אנחל מניח את הפרחים באגרטל ומיד מתחיל להסיט את השמיכה ומנסה להושיב את אסתר]

אנחל – לו סיינטו [מצטער] צ'יקיטה, בואי, שימי את הראש על הכתף שלי.

[משעין אותה עליו ומלטף את שערה]

אנחל- אני פה בשביל להיות איתך, יהיה בסדר, את לא לבד, צ'יקיטה.

אסתר – לבד, לבד, לגמרי לבד. אין לי אף אחד בעולם חוץ מאמא.

אנחל – לא, אל תגידי ככה, אני פה, גם מרים, חברה שלך, היא מאוד אוהבת אותך. ורוסה-רוחה, וכל הבנות פה, זה בסדר. אני יכול להבין. לא בכל יום נופל על אדם אסון שכזה. בואי, אני אתן לך כוח. את יכולה לבכות כשאני מחבק אותך.

מהרגע הראשון שראיתי אותך נמשכתי אליך כמו פרפר אל האש. אני תמיד אהיה איתך, לא אעזוב אותך אף פעם.

אסתר – אתה לא אומר לי את הדברים האלה סתם?

אנחל – את מטילה ספק בכנות שלי?

אסתר – לא, אנחל, נגעת לי בלב. זו הפעם הראשונה שאני מרגישה ככה.

אנחל – הלואי וכל החיים שלך איתי תרגישי ככה.

אסתר - איזה חיים, אנחל?

אנחל – החיים בחוץ. בחוץ יש חיים.

אסתר – אבל הוא מחזיק אותנו כאן בלי כסף, בלי תעודות. סגורות כמו עופות בכלוב.

אנחל – [מסתכל לצדדים, לוודא שאיש אינו שומע] הוא חושב שגם אני בידיים שלו. אבל לא [פאזזה] תברחי איתי. עוד השבוע. ניסע ללה-פלאטה, לחוף הים, נשכור בית, אני ידוג דגים את תבשלי לנו, ובערב נשב על החוף, נסתכל במים ונאהב.

- אסתר -** אני לא יכולה לברוח.
- אנחל -** אז לא נברח ללה-פלאטה, נברח לברזיל, לאורוגוואי, מי מכיר אותנו שם?
- אסתר -** הסרסורים. יש להם חברים בכל מקום. והגורל
- אנחל -** אין דבר כזה, גורל.
- אסתר -** תגיד אנחל, עם איזה כסף נברח?
- אנחל -** כסף זה לא גורל, כסף זה דבר שבא והולך, ואפשר להרוויח אותו.
- אסתר -** כן, בטח אפשר [פאזזה] זה נכון מה שזרקו אותך מלימודי רפואה?
[אנחל שותק]
- איך חשבת שנרוויח כסף מהגוף שלי?
- אנחל -** [קם] זה מה שאת חושבת עלי?! מהגבר היחיד שאוהב אותך פה?! אני מוכן לקרוע את הידיים ואת הלב שלי בשבילך, וזה מה שאת חושבת עליי?!
- [אנחל מתיישב על המיטה]
- אסתר -** אתה באמת רוצה אותי?
- [אסתר מתיישבת לצידו]
- אנחל -** רוצה, רוצה, מעומק הלב שלי רוצה!
- [מתנשקים. לאחר מכן אנחל אווז בשתי ידיה של אסתר ומקים אותה מהמיטה]
- אנחל -** אז תתקלחי, תתלבשי ותצאי מהאבל. יש לך גבר שאוהב אותך, שמחכה לך מחוץ לבית הזה!
- [מנשק את ידה ושם לב לטבעת]
- אנחל -** מה הטבעת הזאת?!

- אסתר –** טבעת הנישואין של אמא שלי.
אנחל – זה מה שיציל אותנו! תני לי ואמכור אותה, ובכסף הזה נסתדר!

[אנחל שמח מסובב את אסתר פעמיים. אסתר מתנתקת ממנו ונעמדת בצד]

אנחל- את עדיין חושדת בי. שום דבר שאגיד לא יזיז אותך מדעתך.

אסתר - לא, אנחל. אני לא חושדת.

אנחל – אז למה מיהרת להחביא את הטבעת?

אסתר – הטבעת הזאת היא לא למכירה.

[אנחל יורד על ברכיו]

אנחל - בואי נמכור את הטבעת הזאת ונברח. אני מבקש ממך

אסתר- אני לא יכולה

אנחל – אסור היה לי להתקרב אליך, להתאהב בך.
 באתי הנה כדי להוציא אותך מן החושך. אבל את מתעקשת להישאר בתוכו.
[מתחיל לצעוד לאחור] יש לך שתי ברירות, או שתברחי איתי, או שלא תראי אותי יותר.

[אסתר שותקת. אנחל במרכז עומק הבמה]

אנחל- הייתי צריך לדעת. זונה נשארתי זונה

תמונה חמישית

[מנואל ורוסה-רוחה על הבמה. מנואל יושב ועושה חשבונות]

- מנואל -** [מכה על השולחן בזעם] שוב חצי מההכנסות [פאזזה] לא פלא, כשהכתר של הבית הזה שובתת [קם]
- רוסה-רוחה -** לאן אתה הולך?
- מנואל -** לסדר אותה ככה שכבר היום היא תתחיל לעבוד!
- רוסה-רוחה -** במצב שלה היא לא יכולה להביא לך שום תועלת.
- מנואל -** כבר שישה ימים, שישה ימים, היא דופקת לי את ההכנסה. שכה יהיה לי טוב, אם היא לא קמה ויוצאת מהחדר, הפעם אני גומר אותה.
- רוסה-רוחה -** תן לה לפחות עוד את היום.
- מנואל -** כל אחת שלא עובדת מורידה לי מן הפרנסה, בייחוד שהיא הפוטנה מחור.
- רוחה-רוסה -** יותר טוב שהלקוחות לא יראו אותה.
- מנואל -** מה יש? צרעת תקפה אותה!? קצת איפור והיא תהיה שוב מלכה.
- רוסה-רוחה -** החושך בלב בלע אותה. אתה לא מבין, זה היום השביעי של השבעה.
- מנואל -** [צועק] היא חושבת שהיא מכירה את החושך בלב. אבל היא עוד לא מכירה את החושך בלב שלי!
- [אסתר נכנסת]
- רוסה-רוחה -** דיוס מיו. איזו יפהפייה!
- אסתר -** אז מה, באת להראות לי מה זה חושך בלב
- מנואל -** את חוזרת לעבוד, את שומעת?!
- רוסה רוחה -** פורפבור מנואל, תן לה זמן.

אסתר - עכשיו תקשיב לי טוב, מנואל. את החושך בלב שלך תשמור לעצמך. אם אתה רוצה שאני, ושהבנות האחרות בבית הזה נעבוד כאן, גם את חגורת המכנסיים שלך תשמור סגורה.

מנואל - איך את מעזה **[מרים עליה יד. היא תופסת בה בכוח]**

אסתר - אתה מבין, מנואל. עכשיו אני החושך בעצמו **[ביד ימין אוחזת בפניו וביד שמאל את ידו]**
אתה תקבל ממני מה שאתה צריך, מה שאתה רוצה, אבל לעולם לא תרים עלי יד יותר.

מנואל - מאיפה הטבעת הזאת?

רוסה-רוחה - תראה איך היא נוצצת!

אסתר - זו הטבעת של אמא שלי. קיבלתי אותה עם המכתב והכסף. מעכשיו היא תהיה עלי.

[מנואל מנשק את ידה ומסובב אותה]

מנואל - מה שאת רוצה, צ'יקיטה, העיקר שתחזרי לעבוד **[פאזזה]** אבל מעכשיו, ככה, איך שאת נראית, רק עם הטובים ביותר. שמעת, רוסה-רוחה? עיתונאים, מיניסטרים, שוטרים. לא פחות.

[מנואל יוצא]

רוסה-רוסה - הממת אותו. הוא יצא מכאן מאושר.

אסתר - אני שמחה שאני יכולה לגרום פה למישהו קצת אושר.

תמונה שישיית [מוזיקה על קטע הסיפורי שבתחילת התמונה, של סופיה וקלרה. קטע

מסוגנן של ריקוד]

סופיה - לא הלילה שכן בלבה, כי אם הידיעה שנותרה לבדה בעולם.

קלרה- ידיעה זו חילצה ממנה כוחות שלא הכירה מקודם. כוחות של אישה צעירה, הנחושה בכל מאודה לשרוד.

סופיה- היא עשתה כל מה שהיה מוטל עליה. לרקוד טנגו, לארח את הלקוחות, לכבד את בעל הבית. היא למדה לעשות את המוטל עליה. את אחיזת העיניים של האהבה.

קלרה- היא היטיבה לשרת את כולם.. במהירות, בתשוקה מדומה היתה פורמת את בגדיה למולם, כאילו היא חיה במיוחד בשבילם

סופיה- יחסה הטוב ללקוחות קנה לו רגליים, ואט-אט החלו הבריות מדברות עליה בתור הזונה הכי טובה בעיר

סופיה+קלרה- הגדולה מכולן

קלרה- אבל בתוך לבה ידעה שהיא אסירה,

סופיה- שחייה נלקחו ממנה.

[רוסה רוחה נכנסת עם כוסית וישניק ביד והולכת לשבת בשולחן בכדי לעבור על החשבונות]

רוסה רוחה – זהו, תודה לאל. הלכו, החרמנים.

[סופיה וקלרה מתיישבות על 2 שרפרפים שליד השולחן, אסתר על הרצפה, ליד שרפרף ומרים עסוקה מאחור]

קלרה – החואן באוטיסטה הזה, נמוך ומקריח, תמיד עסוק ומזיע. וראיתן את כף היד שלו? קצרה ועבה, והעור כמו שק משומש, מלא חריצים.

סופיה – הוא שוב עשה לך את השפיל עם הסוסים? הוא השאיר לך פצעים? תראי לי.

קלרה – לא. אני לא רוצה להראות. שמתי עליהם אלקוהול..

סופיה- נבלה **[למרים ולאסתר]** הוא מפשיט אותה, מעמיד אותה על ארבע, ואז שם עליה רסן, ומושכות, ומוציא את השוט שלו.

[יורקת הצידה]

קלרה- די, די סופיה.

סופיה - אנטואן לא יותר טוב. ביישן, ממש מכמיר לב. רק הוא נכנס למיטה הוא מתנפל עליך בנשיכות וממשמש לך בגוף עם האמה הדקה והארוכה שלו, שבקצה שלה יש שלפוחית. הוא חושב שהוא נמצא במכרה. לפעמים הוא גם מדבר ככה. 'נו, תפתחי כבר את הרגליים. תראי לי את זהבך'. **[מדגדגת את קלרה]**.

רוחה-רוסה **[למרים]** – למה את לבדך בצד? בואי, תצטרפי אלינו. ודאי גם לך יש מה לספר.

מרים – אני בסדר.

אסתר – אצלי היה היום אחד, שטען שהוא מעצב תיאטרון. יש לו אצבעת שמנות ודוחות.

קלרה+רוסה רוחה- מרסלו

סופיה – **[לרוחה-רוסה]** מקבלת את האינטליגנציה...
[לאסתר] מה שלום אנחל?! מזמן לא ראינו את אנחל.

רוסה רוחה – תיזהרי שלא תתאהבי בלקוח. לזה יש רק טיפול אחד בארגון. ישר ימכרו אותך הלאה, לבית גרוע בהרבה.

מרים – יש דבר כזה?

סופיה - את לא רוצה לדעת **[פאוזת]** ברוסריו, בקורדובה ובפרובינציות יש בתי זונות עם שמונים בנות בבית. שמה פועלי הכבישים והמכרות באים לחגוג על הבנות. פה, אצל מנואל, יש לכן גן-עדן.

מרים – אם זה גן עדן, מעניין איך נראה הגהינום.

תמונה שביעית:**[מנואל יושב מאחורי שולחן אסתר נכנסת]**

מנואל – שבי, אסתר. **[אסתר מתיישבת]** יש לך משהו לספר לי? **[אסתר שותקת]**
מה את שותקת ככה, כמו דג? תשפכי, תשפכי מה שיש לך בלב.

אסתר – אין לי שום דבר לשתף אותך בו.

מנואל – אני מבין שלא הייתי מספיק טוב אליך. שלא נתתי לך מה שאת רוצה.

אסתר – חס וחלילה. למה אתה אומר דבר כזה?

מנואל – אולי אני צריך לבקש ממך סליחה **[קם, כורע לפניו בתיאטרליות]** סליחה שהוצאתי אותך מהביבים של דנציג. סליחה שהצלתי אותך מהאנטישמיות, מהחוליגנים הברברים, מהמלחים השיכורים שרוצחים נערות בנמל.

אסתר – אף פעם לא גינתי אותך על זה.

מנואל – **[תופס בידה ומעקם אותה]** הייתי צריך להשאיר אותך לאמך הזונה. תוך כמה שנים היית מתפלשת בנמל, רעבה וחסרת שינים, מתגלגלת בסמטאות המסריחות של הנמל, לא מבלה עם מיניסטרים. היית מדיפה ריח דגים, לא בושם צרפתי.

אסתר – תפסיק, זה כואב לי. מה אתה רוצה?!

[מנואל מושיט לה כוס]

מנואל – שתיתי את זה.

אסתר – מה זה?

מנואל – מים מרים. כאלה שישטפו את הזוהמה שהשאיר בתוכך הקבליארו שלך. מה יש, חתיכת כפויית טובה שכמותך, חשבת שאני לא יודע? חשבת שאת יכולה להתנפח בשקט מתחת לאף שלי? תשתי, אני אומר לך!

- אסתר -** לא, לעולם לא!
- מנואל -** תשתי או שתגמרי כמו אנחל שלך. את העיניים הוצאתי לו למנוול. ככה, בשתי הידיים שלי.
- זה הגורל של מי שבוגד בי. מי שמפר איתי הסכמים.
- אסתר -** הסכמים? איזה הסכמים?!
- מנואל -** מה חשבת, שהייתי נותן ללקוח להתאהב בך, ועוד לפגוע לי בסחורה? **[מצביע על בטנה]** אנחל, היה לי איתו הסכם שקט. הוא יקבל אותך ממני, וייתן לך אהבה בימים, אני אביא לך לקוחות בלילות, וככה נשמור על השקט.
- אסתר -** **[נשברת]** ואני חשבתי שהוא אוהב אותי. שנתת לי, הזונה הכי טובה שלך, להרגיש נאהבת.
- מנואל -** **[מגחך]** אהבה? האהבה היחידה שיכולת לקבל פה זו האהבה שלי. אבל גם בזה בעטת. את לא יודעת איזה טעות עשית **[פאזזה]** את הלב שברת לי. הזונה הכי טובה, הכי יקרה שלי, ממולאת **(מוציא אקדח מכוון לאסתר)** שתי!, אני אומר לך! שתי!
- [אסתר רועדת כולה טועמת מן המשקה, ומעווה את פניה]**
- אסתר -** זה מר. אי אפשר לשתות את זה.
- מנואל -** יותר טוב שתשתי את זה, אחרת נצטרך לעשות את זה עם סכין אצל אלה, שמגרדות את הילד מהקירות של הרחם. אצלן אף פעם אי אפשר לדעת אם את יוצאת חיה מזה.
- אסתר -** יותר טוב שתירה בי **[מנואל שולף אקדח]** בבקשה, מנואל. תירה בי.
- מנואל -** **[מתלבט אם לירות בה או לא ואז הוא מוריד את האקדח]** רק טיפש ינקב את הסחורה הכי טובה שלו, לה פוטנה מחור. לכי. את תשריצי את הטינופת

שלך. את רוצה את כל כאבי הלידה, בבקשה, תלדי אבל את מה שיוולד את תתני בידי החיים שלך אסתר שיכים לי.

ההריון עיגל את גופה והפכו לנשי עוד יותר משהיה. גם עור פניה קרן אור מופלא. השמועה לפיה הזונה הכי טובה של מנואל בהריון, עשתה לה כנפיים ומשכה אליה לקוחות עוד יותר מבעבר. הלקוחות נהנו לנהוג בה בעדינות מופלגת להעביר את ידם על בטנה הטופחת במחווה של אינטימיות מדומה.

[קטע מסוגן בו הבנות מלבישות לאסתר בטן הריון]

תמונה שמינית

רוסה-רוחה – דיוס מיו, המים יורדים! [מובילה אותה אל מיטה] תשכבי, תשכבי! מסכנה שלי, תרימי את הרגליים, תפתחי!

רוסה-רוחה – [קוראת] בנות, בואו מהר! [הבנות נכנסות לחדר. הן רואות את אסתר על המיטה, גונחת]

סופיה – מה קרה?

רוסה-רוחה – ירדו לה המים.

קלרה – ישמור אלוהים,

סופיה – תשתקי. לכי תביאי קערת מים חמים ומגבת [מרים יוצאת. לאסתר] תרימי את הרגליים, תפשקי אותן, וכל פעם שיבוא לך ציר תנשפי [אסתר גונחת] אחת, שתיים שלוש, תנשפי! [אסתר נושפת] עוד פעם, אחת שתיים שלוש תנשפי!

[סופיה ורוסה-רוחה גונחות ומוציאות את התינוקת מבין רגליה. מרים נכנסת, וממהרת עם הקערה אל המיטה. קלרה עומדת בהלם]

רוסה-רוחה - מזל טוב! תינוקת! בת יש לך!

[אסתר מחייכת חלושות. רוסה-רוחה חובטת על ישבנה. שום קול אינו נשמע. המיילדת

נוטלת אותה לידיה וחובטת בישבנה. שום קול אינו נשמע]

אסתר - [מרימה ראשה מן הכר] למה היא לא בוכה!?

רוסה-רוחה - היא לא נושמת.

מרים - [חוטפת מהן את התינוקת וחובטת בה עוד ועוד] לא! את חיה, את

שומעת? את חייבת לחיות!

אסתר- רוסה רוחה קחי את הטבעת! שימי עליה!

רוחה רוסה - מה?! מה לעשות?

אסתר- מהר... עשי זאת... מיד!

[רוחה רוסה מסירה מעל אצבעה של אסתר את הטבעת ועונדת אותה על אצבעה של

התינוקת כולן מביטות במתיחות התינוקת פתאום בוכה]

סופיה - [לרוסה רוחה] דיוס מיו, דבר כזה עוד לא קרה לי.

רוחה-רוסה - [לסופיה] ראית מה זה, כבר לא ידעתי מה לעשות.

מרים- [לאסתר] זה נס

אסתר - העיקר שהיא חיה [מנענעת אותה בזרועותיה]

מרים - את אמא, אסתר, את אמא [גוהרת ומנשקת אותה על מצחה. קלרה בוכה]

סופיה - מה את בוכה, מטומטמת?

קלרה - מאושר. אף פעם לא ראיתי תינוק נולד.

]

אסתר - תינוקת. בת. איך נקרא לה ?

רוסה-רוחה - זה יכול לחכות

אסתר - היא נושמת, היא חיה, אני חייבת לקרוא לה בשם. אקרא לה לאה על שם אמא שלי אבל אני צריכה גם שם ספרדי

רוסה-רוחה - , אספרנסה.

אסתר - אספרנסה?

רוסה-רוחה - אספרנסה. תקווה, הילדה הזאת עקשנית היא עוד תגיע רחוק

סופיה - די, מספיק כבר עם הסנטימנטליות הזאת. אל תגרמו לזונה זקנה לבכות. זה הורס את עור הפנים.

(מנואל נכנס מתקרב לאיטו ולוקח לידיו את אספרנסה)

אסתר : מנואל בבקשה?

מנואל: זוכרת מה אמרתי על הסכמים אלה החיים אסתר, אלה החיים

אסתר: חיים אתה אומר...חיים חוטפים אותנו מוכרים אותנו אונסים אותנו ולוקחים לנו את הילדים חיים... חיים של כלבה מסריחה

סגיר ההצגה

רוחה-רוסה - זהו. זה מה שהיה. **מנואל** מסר את אספרנסה לבית יתומים

אסתר ברחה, אבל היא לא שכחה, את האחיות שלה.

אסתר : היא הלכה אל בית המשפט והעידה נגד הארגון.

מנואל: הארגון נסגר, הבתים שלנו נסגרו.

קלרה : כל אחת מהבנות הלכה למקום אחר.

מרים : מרים נסתה לחזור למשפחה אבל אחרי ששמעו מה שעברה דחו אותה ולא רצו להכיר בה.

סופיה: סופיה נישאה ללקוח שפרש עליה את חסותו

מנואל - אחרי שהארגון נסגר, החברים התפזרו, והזנות נאסרה, לי לא היה לאן ללכת, חוץ מהאישה הראשונה שלי, רוחה-רוסה, האישה הטובה והגדולה הזאת, שתמיד מילאה אחר כל מה שביקשתי ממנה, עד שהתחילה לעמוד על שלה.

רוחה-רוסה - תגיד תודה שלא חנקתי אותך באותו הלילה.

מנואל - אנחנו נשארנו יחד, כמו שהאור נשאר עם הצל.

רוחה-רוסה - השאלה היא מי פה האור ומי הצל .

מנואל - זה כבר לא חשוב, רוחה-רוסה, את לא מבינה? מאז, כמו שאתם רואים, אנחנו מסתובבים. פעם מכרנו את הבנות שלנו,

רוחה רוסה: עכשיו אנחנו מוכרים את סיפוריהן

מנואל: אני מקווה שנהניתם מן הערב הזה.

רוחה רוסה: שתצאו מכאן עם לב כבד וכיס קל.

מנואל: בכל מקרה, רוחה רוסה ואני כבר מסודרים. הרי כבר שילמתם.